ABBY MANN

eu, locotenentul kojak

ABBY MANN

EU, LOCOTENENTUL KOJAK

Coperta MIHAl VASILE

Versiune 1.0

Editura Libertas
1990

De câţiva ani buni, Kojak se mişcă dezinvolt printre personajele celebre ale literaturii poliţiste.

Pătrunderea în această lume se datorează, în primul rând, serviciilor de bună calitate oferite de scriitorul american Abby Mann, pe parcursul mai multor microromane, cum este şi cel de faţă. Să nu uităm nici aportul actorului Telly Savalas, care l-a „încarnat" pe Kojak cu atâta dăruire, pe micul şi pe marele ecran, încât e la un pas (dacă între timp nu cumva l-a şi făcut) de a-şi pierde definitiv identitatea!

Să dăm, însă, cezarului ce este al cezarului: Kojak ***a*** *ajuns să fie îndrăgit de milioane de cititori şi telespectatori datorită felului în care contribuie, atât cât poate, la împlinirea eternului act de dreptate, la delimitarea şi limitarea răului debordat din tenebrele minţilor convulsionate de împătimiri criminale.*

Kojak nu e un superman. Ajunge, însă, la performanţe echivalente prin însuşiri circumscrise în sfera normalului. E un îndrăgostit de meseria lui, un profesionist în adevăratul sens al cuvântului. Duce întotdeauna treaba la capăt, cu străduinţă şi inteligenţă, cu bun simţ şi pricepere şi, de cele mai multe ori, cu riscul vieţii. Nu-l interesează avansările, gloria. Doar munca legată de profesia lui: pentru că îi place cu adevărat, e sensul vieţii lui. Dacă îl laşi fără ea, îi iei aproape totul, dacă nu cumva chiar totul.

Cine nu doreşte să cunoască un asemenea personaj, să afle cât mai multe din isprăvile lui?

Aşadar, legătura cu Manhattanul, cartierul cu rău renume al New-Yorkului, pentru a-l asculta „în direct" pe locotenentul Theo Kojak!

C. Manolache

1. EU, LOCOTENENTUL KOJAK…

E un sentiment tare neplăcut să ajungi totdeauna prea târziu. Şi, de regulă, ori de câte ori sunt chemat la o crimă, este de fiecare dată cu adevărat prea târziu. Unui ins într-o asemenea stare nu-i mai poţi veni nicicum în ajutor. Pentru el, nu ştiu cât mai contează dacă voi reuşi sau nu să pun mâna pe asasin. Pentru noi, însă, pentru cei din poliţie, asta este o chestiune de viaţă şi de moarte.

Acum, tocmai îl privesc pe băiatul ăsta mort. Presupun că nu are mai mult de optsprezece ani. Două gloanţe în cap, cu un pistol de 9 mm. Două. Asasinul a vrut să nu dea greş,

Pentru unii oameni, sunt poate prea dur, fără prea mult sentiment, dar, în general, imaginea unui om mort îmi macină nervii. Mă obsedează o singură idee: eu, locotenentul Theo Kojak din poliţia newyorkeză, nu-mi voi afla liniştea atâta vreme cât nu-l voi dovedi pe asasin. Este aceasta o datorie faţă de propria-mi persoană şi faţă de acest băiat care zace fără viaţă în faţa mea, întins pe asfalt.

2. ÎL EXAMINEZ ŞI…

Suntem în ziua de joi, 21 octombrie, orele 18.01. Poliţişti, curioşi, reporteri şi oameni din medicina judiciară. Se plimba cu toţii înfiguraţi de ici-colo. Cei de la laborator caută urme şi tremură şi ei de frig. Din când în când, îşi bagă mâinile în buzunarele halatelor.

— Cine l-a găsit? îl întreb pe un sergent cu părul înspicat, aflat de serviciu împreună cu un alt coleg din cartierul de vest.

— Băieţii ăştia, ’tenente, zice sergentul arătând spre doi băieţi de culoare. Paisprezece, poate cincisprezece ani. Cadavrul zăcea…

— O clipa. Lasă-i pe ei să spună, îl întrerup, în timp ce mă îndrept spre cei doi. Nu mă pot vedea într-o oglindă, dar; sunt sigur că arăt ca un om din cale-afară de îndărătnic. Dar cum naiba aş putea arăta altfel, când sunt chemat la sfârşitul orelor de program să văd un băiat de optsprezece ani ciuruit? Cu o mutră ca a mea, nu i-aş putea întreba nimic pe martori. În niciun caz, pe cei doi băieţi de culoare, care nu văd în mine decât un curcan alb, un copoi alb gata să le scarmene pielea.

— Noroc! îi salut ducând două degete la marginea pălăriei mele tiroleze. Sunt Kojak.

Ochii lor mari, negri mă privesc fix.

— Voi l-aţi găsit pe băiatul ăsta? îi întreb făcând eforturi ca să zâmbesc.

Cei doi dau din cap. Deodată, îmi vine în minte acadeaua. Un poliţist cu acadeaua în gură nu poate arăta tot, atât de fioros ca unul cu trabucul în colţul gurii! Scot, deci trabucul şi strâng acadeaua între dinţi, dar asta nu face asupra principalilor mei martori niciun fel de impresie.

— Mortul zăcea acolo… explică sergentul. Dar, voi, ce staţi ca nişte statui? Spuneţi cum a fost! strigă el către cei doi negri.

Ochii lor sticliră. Dau amândoi din cap zicând:

— Da, domnule…

— Şi voi ce-aţi făcut?, întreb încercând să par cât mai răbdător. V-aţi uitat la el sau aţi anunţat poliţia?

— Tocmai treceam pe aici, zice sergentul, şi pentru că i-am văzut aplecându-se şi uitându-se suspect în groapă, am coborât şi am dat peste cadavrul băiatului.

— Aţi observat ceva deosebit? mă întorc iarăşi spre cei doi băieţandri, dar răspunsul lor – ridicară amândoi din umeri – nu-i de natură să mă ajute cu ceva. Stavros! strig deodată în lungul străzii.

Stavros stă rezemat de una din maşinile noastre şi discută cu doctorul. Se uită la mine, apoi trece strada.

— Creţule, avem doi martori guralivi. Mai mult ca sigur că acum ei se gândesc ce să ne spună. Dacă, însă, nu vor să deschidă gura, ia-i cu maşina şi du-i la secţie!!

Pe drumul spre maşină, cei doi băieţi încep să-i povestească lui Stavros. Mă uit cu invidie la Stavros. Să aibe el un mod special de a dezlega limbile oamenilor?…

Revin iarăşi lângă cadavrul băiatului şi îl bat pe umăr pe sergent.

— Explicaţi-mi şi mie, îi zic cu aerul cel mai natural din lume, cum se face că băiatul a fost găsit în groapă, iar acum zace aici, pe trotuar?

Privirea mea nu-i place. Îmi ies din pepeni ori de câte ori ceva se modifică la locul crimei, al acţiunii, şi asta se vede pe figura mea.

— Păi… am crezut… ştiţi… Arăta ca şi când ar fi avut nevoie de ajutorul cuiva… de aceea l-am scos din groapă, să vedem ce şi cum…

Ridic din umeri a nedumerire. În general nu-mi place să le reproşez nimic poliţiştilor. Mă uit din nou, gânditor, spre cadavrul băiatului.

— Cămaşă cu mânecă scurtă şi blugi… Cam sumar îmbrăcat pentru vremea asta, nu credeţi?, îl întreb perseverent, privind cu ochii întredeschişi spre cerul întunecat. Peste Manhattan începe să se cearnă o ploaie măruntă. Nu-i chiar ploaie propriu zisă, dar e suficientă pentru ca orice urmă de bună dispoziţie să-ţi dispară.

— Nicio altă piesă de îmbrăcăminte n-am găsit, locotenente, zice aprins sergentul.

— Trebuie să examinăm foarte atent cadavrul, zic tare, făcând semn doctorului.

Cineva ar fi putut să-i închidă băiatului pleoapele. Dintr-o dată, acadeaua nu mai are niciun gust. O arunc la canal şi mă aplec asupra

cadavrului. Îl examinez şi, brusc, chipul lui îmi pare cunoscut.

3. CE PARERE AVEŢI DE TREABA ASTA?

Stavros termină cu băieţii şi-i trimite acasă. După expresia feţei lui îmi dau seama că n-a reuşit să afle prea mare lucru de la ei.

— Uită-te bine la el, Creţule, îl îndemn. Nu-l cunoşti? Stavros îngenunchează şi întoarce puţin capul băiatului.

Fotografiile sunt făcute, băieţii de la laborator au examinat deja totul cu multă atenţie.

— Nu l-am văzut niciodată,. Zice Stavros. Trebuie cumva să-l cunosc?

— Nu ştiu, zic bălăbănindu-mă de pe un picior pe celălalt. Mi se pare că am mai văzut undeva figura asta, dar n-aş putea paria că lucrurile stau chiar aşa…

— Cam sumar îmbrăcat, constată Stavros. S-ar putea să locuiască prin apropiere şi să fi ieşit doar pentru câteva clipe în stradă…

— N-am găsit niciun fel de act asupra lui, de aceea nu avem idee cine ar putea fi. Cu o privire de rutină examinez braţele băiatului. Sunt curate. Aşadar, nu-i morfinoman. Zic, apoi. Pe nepusă masă: Dă-mi lupa, repede! Haide odată!

Stavros dă fuga la maşina laboratorului şi revine cu o lupă. Mă aplec deasupra cadavrului şi examinez cu grijă ambele braţe. Îl chem apoi repede pe doctor. E galben la faţă, parcă ar avea hepatită, Şi se poartă întocmai. Am mai lucrat o dată sau de două ori cu el, dar nu l-am văzut niciodată zâmbind sau râzând. E-adevărat că nici meseria noastră nu ne oferă, totuşi, prea multe motive pentru a zâmbi. Vine lângă mine, apoi se apleacă peste cadavru.

— Am venit, zice cu glas de parcă, era gata să adoarmă.

— Priveşte, doctore, zic întinzându-i lupa şi arătându-i două puncte la încheietura braţului. Ce părere aveţi de treaba asta?

Când tocmai credeam că a adormit de-a binelea, vine şi răspunsul lui:

— Două împunsături… injecţii… Foarte vizibile, zice ridicând spre mine ochii lui obosiţi. Totul va fi clarificat la autopsie.

Îmi stau pe limbă încă o grămadă de întrebări, dar doctorul s-a făcut deja nevăzut. În această situaţie, îl caut pe şeful grupului tehnic şi-i spun că tânărul a fost împuşcat pe şantier, într-o groapă unde a şi fost găsit de doi băieţi. Plec în clipa când îşi face apariţia maşina mortuară. Apăs puternic pe acceleraţie, pentru a nu fi de faţă când îl ridică pe tânărul necunoscut.

4. CRED CĂ DRACUL NU-I CHIAR ATÎT DE NEGRU…

Ziua următoare, vinerea, nu începe mai bine decât se terminase joia. A plouat tot drumul de acasă până la secţie. Am văzut şi două accidente de circulaţie, de aceea, buna dispoziţie mi-a scăzut şi mai mult. Intrând pe poarta secţiei Manhattan Sud, nu mă uit nici în dreapta nici în stingă. Mormăi un „bună ziua” şi mă afund în spatele biroului meu. Aud deodată glasul lui Stavros:

— Groaznic! Caraghios!!

— Cred că dracul nu-i chiar atât de negru, zice Weaver. Saperstein, tu ce crezi? întreabă Bobby Crocker,

— Despre ce este vorba? se trezi în mine curiozitatea.

— Vreau să-mi cumpăr o pălărie nouă şi nu ştiu cum să fie. Mă informează Crocker.

— Dar ai probleme! zic arătând spre vraful de hârtii de pe biroul lui. De părerea mea te poţi lipsi, eu am alte treburi decât să-mi bat capul cu fel de fel de pălării.

Trântesc uşa în urma mea şi mă afund în marea de hârtii. În câteva minute, mi-e foarte clar că nici azi nu-mi ajunge timpul să le rezolv pe toate. Inventatorul hârtiilor ar trebui tradus în faţa tribunalului.

— Kojak, strig în receptor, după ce am ridicat telefonul.

— Doctorul Abramowich, aud în aparat o voce adormită. Sun în legătură cu Cadavrul acela din strada Marton. Am trimis ceva către dv., se află pe drum…

— Mii de mulţumiri, dar…

— …în legătură cu cele două înţepături, continuă doctorul fără să mă lase să mai scot o vorbă, mai mult ca sigur că una din ele este de la heroină. O cantitate mică, însă. Băiatul nu era morfinoman. Mi-am zis că poate doriţi să aflaţi cât mai repede…

— Ceea ce nu-i deloc departe de adevăr, doctore, zic în receptor. Ce altceva aţi mai aflat în legătură cu cadavrul?

Mai mult ca sigur că n-are chef să stea la taifas cu mine.

— E trecut totul în procesul verbal, locotenente, mormăi el şi închise.

N-am timp să mă enervez. În uşa biroului meu, îşi face apariţia Saperstein şi agită un plic galben.

— E pentru dumneata, locotenente… Tocmai acum a venit, strigă el la mine, în timp ce puse plicul pe birou. Face apoi stânga-mprejur şi-i predă locul căpitanului McNeil.

— Bună dimineaţa, Theo! Căpitanul arată odihnit şi e bărbierit proaspăt. Asta îmi aduce aminte că m-am sculat târziu şi că nu am lichidat mirişteа din barbă. Ai avut neplăceri aseară?

— Toate trec, Frank, îi răspund, în vreme ce mă uit la automatul pentru cafea. Am hotărât ca în dimineaţa asta să abandonez poşirca pe care noi o numim cafea. Un cadou la sfârşitul programului: în cartierul de vest a fost împuşcat un tânăr.

Frank arată cu bărbia spre plicul galben şi se aşază pe scaun.

— E rezultatul de la laborator? întrebă el plin de interes.

Scot fără o vorbă din plicul galben câteva fotografii şi un proces verbal voluminos. Examinăm amândoi cu atenţie fotografiile.

— Nu l-am văzut noi pe băiatul ăsta pe undeva? întrebă Frank gânditor. Cum se numeşte tânărul?

— Încă nu a fost identificat, răspund. Răsfoiesc procesul verbal. Amprentele lui digitale nu figurează în cartotecile noastre. Fii atent, împuşcăturile alea sunt exact în frunte. Una lângă alta. Băiatul a fost împuşcat pe şantier. În zonă nu se află decât nişte şoproane şi depozitele unor firme. Loc ideal pentru o crimă. Mă întreb: de ce s-a dus el acolo?

Dar până a nu apuca Frank să-mi răspundă, se deschide uşa şi, în cadrul ei, apare Crocker. Îmi întinde fără să deschidă măcar gura un plic maron.

— Procesul verbal al cadavrului de la şantiere, zice în cele din urmă apropiindu-se de căpitan şi uitându-se peste umărul acestuia. Dar ăsta-i… ăsta-i…

Îi smulge lui Frank fotografia din mână şi se duce cu ea la fereastră. Dă din cap ca şi când nu i-ar fi venit să creadă.

— Asta-i băiatul împuşcat ieri?

— Da, răspund. Îl cunoşti cumva? Chipul lui ne pare şi nouă cunoscut de undeva.

— O clipă, zice Crocker, şi o zbugheşte în biroul lui. Îl văd căutând cu înfrigurare prin birou, apoi întorcându-se cu un bibliorаft voluminos în mână. Mi-l pune în faţă. Frunzăreşte, apoi, cu degete sprintene prin el, printre formulare,

însemnări şi fotografii, până găseşte ce căuta. Arată apoi cu aer triumfător fotografia unui tânăr zâmbitor.

— Asta-i!, strigă el în acelaşi timp cu Frank.

— Jim Finch, zice Crocker. Unul dintre dispăruţi.

— Lasă-mă în pace cu toate astea, zic răutăcios lovind atât de tare cu pumnul în masă încât căpitanul tresări. De dispăruţii ăia nici nu vreau să mai aud!

— Dar victima dumitale face parte din aceeaşi serie, locotenente, intervine Crocker. A dispărut acum o săptămână de acasă. Părinţii lui au fost aici şi au anunţat dispariţia lui.

— De aia-mi părea mie o figură cunoscută, zice Frank. Dar, oare, cazul lui Finch este identic cu al celorlalţi dispăruţi?

— Bine-nţeles, răspunse Crocker apăsat.

— Adu-mi adresa părinţilor băiatului, zic deschizând plicul cu procesul verbal al autopsiei. Îl parcurg cu privirea. Crocker mă întrerupe.

— Ai lui Finch locuiesc pe strada Hudson.

— Pe Hudson, pe Hudson, dar unde? întreb aplecându-mă şi uitându-mă la numărul casei. Mda, păi asta-i aproape de şantierul unde a fost împuşcat băiatul.

— Ciudată treabă, zice căpitanul dând din cap. Dispărutul Jim Finch apare pe nepusă masă foarte aproape de casa părinţilor săi. Şi tocmai acolo este împuşcat.

— Poate or să ne explice ai lui Finch ce şi cum, răspund în timp ce-mi iau pălăria din cuier. Vino cu mine, Crocker. Chestia cu dispăruţii şi cu crima o să le rezolvăm împreună. Când o să ştim de ce au dispărut cei şaptesprezece bărbaţi, o să ştim şi pentru ce a trebuit să moară Jim Finch!

5. EU NU VÂND „ZĂPADĂ”, LOCOTENENTE!

Membrilor familiei lui Finch le-am comunicat cât am putut mai cu menajamente moartea fiului lor. S-au stăpânit teribil, dar, cu toate acestea, le-a fost foarte greu să nu-şi piardă capul. Domnul Finch este un bărbat de vreo şaizeci de ani. Soţia lui este substanţial mai tânără şi este casnică. Asta o ştim din spusele lui Crocker. În realitate, nu are nicio importanţă câţi ani au şi cu ce se ocupă. Important este faptul că au pierdut unicul lor copil, pe care-l caută de o săptămână.

— Nu, n-am idee pentru ce a venit aici, zice domnul Finch. La şantier, aţi spus, nu-i aşa, locotenente?

Dau afirmativ din cap fără să scot o vorbă. De altfel, nici nu ştiu ce i-aş putea spune acestui om disperat.

Ieri seară, am auzit sirena poliţiei şi am văzut câteva maşini de patrulare, zice domnul Finch. Se ridică scuturând din cap şi se îndreaptă spre fereastra care dă spre strada Hudson. Nici prin cap nu mi-a trecut că Jim… Dar cum s-a întâmplat?

— L-au împuşcat, răspunse Crocker. Noi amândoi am mai stat de vorbă, nu-i aşa, domnule Finch?

— Da, când am fost la secţie pentru a vă anunţa că a dispărut… Vocea domnului Finch este slabă, se frânge.

— Atunci mi-aţi spus că nu ştiţi din ce cauză a dispărut fiul dvs., continuă Crocker. A mai intervenit ceva de atunci?

Nu mai au idee de nimic. Sunt disperaţi.

Nu este acesta primul caz când trebuie să discutăm cu părinţi ai căror fii sau fiice au fost asasinaţi sau răpiţi, iar ei nici măcar nu au idee pentru care motiv.

— Jim consuma din când în când stupefiante?

— Nu ştim nimic despre aşa ceva, răspunde grăbită doamna Finch.

— Cred că nu, adaugă grav domnul Finch. Odată, ne-am distrat consumând droguri. Jim şi cu mine. Ne-am înţeles bine, locotenente, zice zâmbind. Jim nici nu voia să audă de droguri. Nu era nici măcar curios.

Îmi vin în minte cele două înţepături, dintre care una era de la heroină. Tac însă. La ce bun să distrug iluziile celor doi părinţi?

— Dacă o să aflaţi ceva, sunaţi-mă, zic şi mă ridic. Crocker se ridică şi el repede. Cei doi părinţi rămân în scaune în: timp ce noi plecăm. Ajunşi în coridor, tragem adânc aer în piept. Întotdeauna respir uşurat când las în urma mea un astfel de drum.

— Oamenii aceştia dispăruţi au ceva comun? îl întreb pe Crocker pe drumul spre secţie. Nişte puncte comune, nişte…

— Nu au, locotenente. Nici măcar nu sunt de aceeaşi vârstă. Cel mai tânăr are şaisprezece ani iar cel mai bătrân treizeci…

Opresc la semafor. Îl ascult pe Crocker şi, în acest timp, îmi plimb ochii de-a lungul trotuarului. Deodată, tresar. Laverne! strig şuierând mai mult printre dinţi şi arăt spre un individ între două vârste. Acesta se furişa de-a lungul zidului unei case. Urmăreşte-l, Bobby! Crocker coboară, iar eu trag maşina pe dreapta. Opresc motorul. Crocker se apropie de Laverne. Acesta se face mic şi priveşte bănuitor în toate părţile. Pentru a-i tăia pofta de fugă apăs brusc pe claxon. Mă observă şi face o grimasă.

— Bună ziua, locotenente Kojak, mă salută el. Asta-i o adevărată surpriză pentru mine…

— Eşti fals ca o bancnotă de şapte dolari, îi răspund zâmbind larg şi arătându-i dinţii. Te sfătuiesc să nu încerci să ma potcoveşti. Crocker, zic, arată-i fotografia lui Jim Finch.

Laverne o ia cu vârful degetelor de parcă ar fi pus mâna pe un şarpe veninos.

— Nu-l cunoşti? îl întreabă Crocker. N-a cumpărat niciodată „zăpadă” de la tine?

— Eu nu vând niciun fel de „zăpadă”, răspunde Laverne. Eu sunt curat ca lacrima, puteţi să mă buzunăriţi…

— Se ştie cât eşti tu de curat, îi răspund zâmbindu-i ca mai înainte. Doar n-ai fi fost prost să umbli cu drogurile după tine. Chiar atât de prost nu eşti…

— Putem să te pipăim puţin? întrebă Crocker plin de amabilitate.

Laverne înţelege cum stau lucrurile! Se uită încordat! a fotografie apoi se întoarce spre mine.

— Îmi pare foarte rău, dar pe ăsta chiar că nu l-am văzut niciodată. Cine-i tipul?

— Gândeşte-te serios şi adu-ţi aminte figura lui. Chiar nu l-ai văzut deloc în ultimele săptămâni?

Îi fac lui Crocker semn cu capul să urce în maşină. Laverne se apleacă în dreptul geamului, spre mine:

— O să te ajut, locotenente, mă asigură el plin de înfocare.

Îl măsor din cap până-n picioare apăs puternic pe acceleraţie şi mă întorc la secţie.

6. CRABII SUNT CHIAR DIN HAWAII?

La prânz, la „Variety Luncheonette” este zgomot mare. Nu ştim de ce venim tocmai aici, dar, în mod cert, nu pentru, că „Variety Luncheonette” este singurul bar de zi din apropierea secţiei Manhattan Sud. Şi, la fel de sigur, nici din cauza Helenei, cea mai seducătoare dintre toate chelneriţele din New York. Dar, fie dintr-unul, fie dintr-altul dintre motive, iată-ne şezând împreună cu căpitanul McNeil şi cu

Crocker la barul acestui varieteu, savurând sandvişurile galbene. Ne plac la fel de mult ca şi cele albastre, de ieri. Ba nu, nu chiar aşa…

Helen se sprijină de „casă" şi ne observă cu un zâmbet ceţos pe buzele-i nu prea rujate. Trage cu urechea pentru a prinde măcar câte ceva din discuţia noastră. Nu-i facem această plăcere şi vorbim cât putem mai încet.

— Laverne nu-i desigur decât un vânzător la mâna a doua, dar cunoaşte o mulţime de oameni, zice Crocker. De aceea, s-ar putea să-l fi văzut uneori şi pe Jim Finch.

— Jim avea doar două înţepături, zic între două sorbituri de lapte.

— Făcute de un ins cu experienţă. Înţepăturile sunt curate, nu par făcute de un începător.

— De fapt, cu ce se ocupa Finch ăsta? întreabă Frank,

— Era mecanic auto, răspunde Crocker. Ceilalţi dispăruţi au cu totul alte meserii. Îi avem pe toţi pe listă: muncitori în port, învăţători, fără ocupaţie… Sunt şi doi studenţi printre ei.

— Albi sau de culoare?

— Toate rasele, toate culorile de piele, răspunde Crocker ridicând din umeri. Bărbaţii dispăruţi sunt burlaci, căsătoriţi sau divorţaţi. Avem şi un văduv trecut pe listă.

— Care-i legătura cu drogurile şi cu lumea interlopă?, mă amestec în vorbă. Helen vede că paharul meu e goi şi vrea să-mi toarne un cocteil cu lapte. Refuz cu groază, unul îmi ajunge până peste cap… Sunt şi morfinomani pe listă?

— Trei bărbaţi, răspunde Crocker din memorie. Unul dintre ei a avut haşiş asupra sa, dar o cantitate mică. În afară de asta, nu s-a găsit nicio legătură cu lumea drogurilor.

— Cumva contacte cu lumea criminală? întreabă căpitanul bând ultimele picături de apă minerală. De altfel, în tot timpul mesei el arăta

foarte îngrijorat, ca şi cum nimic n-ar fi fost în stare să-l scape de grijile lui.

— Sunt cu toţii oameni mediocri, căpitane, zice Bobby Crocker.

— Nu vă mai pot servi chiar cu nimic? ne întreabă Helen cu glas de miere, venind spre noi mişcându-şi şoldurile à la moliendo café. Poate o salată de Hawaii cu crabi…

— … Coloraţi în roşu, mă bag eu în vorbă. Crabii sunt chiar din Hawaii?

Dintr-un motiv necunoscut, Helen roşeşte şi zâmbeşte ruşinată.

— Dumneata glumeşti, locotenente, zice şi se întoarce repede spre uşă. Să veniţi pe la noi cât mai curând, locotenente, strigă Helen în urma mea ca şi când, în tot varieteul, nu m-aş fi aflat decât eu. Este un moment dificil, pentru că toţi ceilalţi oaspeţi se uită la mine. Ies repede din local şi nimeresc direct într-o ploaie de pomină. Pălăria mi-am lăsat-o la birou şi nu-mi rămâne altceva de făcut decât să-mi ridic gulerul hainei şi s-o rup la fugă după căpitanul McNeil şi Crocker.

7. TE POMENEŞTI CĂ VREO MILIONĂREASĂ EXCENTRICĂ…

Stau în spălător, în faţa oglinzii, şi mă rad. Nu-mi place să mă rad, dar nu suport să umblu nebărbierit. Când sunt aproape gata şi îmi prind barba între vârfurile degetelor, se deschide uşa şi intră Crocker.

— Puternici!, zice cu respiraţia oprită. Sunt cu toţii foarte puternici!

Mă-ntorc îngrozit spre el, în timp ce-mi strâng aparatul de ras.

— Dar ce se întâmplă?

Ochii lui Crocker sclipesc de bucurie.

— Bărbaţii aceia dispăruţi sunt cu toţii, fără nicio excepţie, nişte puternici şi nişte muşchiuloşi, îmi replică. O să vă convingeţi singur de asta. Voi face rost fie de fotografiile lor, fie de descrierile lor. Până şi tânărul acela de şaisprezece ani are muşchi ele bizon.

— Ei şi? întreb eu sceptic, în vreme ce-mi aruncam apă pe faţă cu amândouă mâinile. Crezi cumva că asta face parte din criminalistică?

— Ar putea face, zice Crocker.

— Te pomeneşti că vreo milionăreasă excentrică ţine un harem de bărbaţi! Apa *After shave* mă ustură pe faţă. Fac, în oglindă, pentru Bobby, o grimasă de om speriat. Iar această milionăreasă dă supuşilor săi sarcina de a răpi bărbaţi puternici…

— … Pe care-i omoară unul după altul.

Încetez repede sa mai glumesc şi să fac haz de el. Împachetez aparatul de ras, mă întorc la birou şi mă afund în hârtiile cuprinzând datele celor dispăruţi, strânse de Crocker. Muntele de hârtie a crescut într-atâta în ultimul timp că este greu de prelucrat. În materie de rezolvat hârtiile, Crocker este abia la abecedar…

Baschetbalist, boxer, profesor de sport, antrenor particular de haltere, culturist… citesc eu ocupaţiile persoanelor respective. Mă duc gânditor după trabuc.

— Odată trebuie să-mi explici şi mie, Bobby, îi zic pufăind fumul către tavan. La New York, dispar în fiecare an zeci de bărbaţi. Cum se face că pe cei şaptesprezece noi i-am băgat într-o singură oală?

Crocker stă o clipă gânditor, apoi zâmbeşte.

— Dumneata, locotenente, ai fost în concediu, aşa că nu aveai de unde şti. Aceştia sunt bărbaţi cărora nu li s-a găsit niciun defect. Ceilalţi oameni răpiţi poate că s-au certat cu nevestele sau cu şefii lor, sau poate că au făcut ceva şi, de aceea, au dispărut. Sau poate au fost asasinaţi pentru bani, pur şi simplu. În cazul celor şaptesprezece, nu-i

vorba de nimic din toate acestea. Au fost oameni absolut normali, cu totul obişnuiţi…

— Până la forţa lor fizică, zic scuturând din cap. Mie nu-mi poate intra nicidecum în cap faptul că aspectul fizic al acestor bărbaţi a jucat un rol în toată povestea asta. Cred că-i o simplă întâmplare, Bobby. Ţi-ai cumpărat pălărie? îl întreb numai pentru a schimba vorba.

Bobby dă din cap şi pleacă încet spre camera de gardă. Îmi pare sincer rău, dar cum naiba să dispară nişte oameni numai pentru că sunt puternici şi atletici?

8. NICI NU VĂ PUTEŢI IMAGINA, LOCOTENENTE, CÂT ESTE DE GREU

De când a început week-end-ul, plouă neîncetat. Încerc să-mi omor timpul şi să nu mă gândesc la problemele de serviciu. Dar, ca şi altădată, încercarea nu-mi reuşeşte. Acum, mă preocupă Jim Finch, ucis la o săptămână după ce a dispărut. Mai întâi dispare, apoi un morfinoman cu experienţă îi face o injecţie, după care cineva îi sfredeleşte capul cu două gloanţe. De ce?

Întrebarea aceasta îmi răsună în cap şi în ziua de luni, pe drumul către secţie. Mă frământă şi când ajung la birou.

Căpitanul McNeil e deja la birou. Lunea, el este din cale-afară de exact. Nu vorbim nimic despre mortul de la şantier. Nici măcar despre faptul, că, potrivit părerii lui Crocker, problema dispăruţilor are legătură cu el…

Nu rezist mult pe scaun. În dimineaţa asta, simt nevoia de oameni în jurul meu. Am fost singur tot week-end-ul. Automatul de cafea din camera de gardă îmi toarnă într-un pahar de plastic un lichid negru. Poate că aparatul ăsta drăcesc aşteaptă să mă otrăvesc cu lichidul acesta ca smoala. Sorb cu

grijă licoarea fierbinte. Mă frig la limbă şi la buze şi simt că mi-e cald la degete. Cu o faţă trădând multă durere, aşez ceaşca pe biroul lui Saperstein. Lângă el se află Crocker.

— Ţi-ai ales, în sfârşit, o pălărie bună, Bobby? întreb plin de curiozitate.

Bobby dădu din cap fără vlagă.

— Am încercat sâmbătă dimineaţa, dar nici nu vă puteţi imagina, locotenente, cât este de greu…

Mă trag obosit spre Rizzo şi Crocker, care se distrează împreună foarte copios şi aprins. Apropiindu-mă, ei tac şi se uită la mine cu reproş. Al Vine se aşază la biroul lui, se apleacă deasupra telefonului pe care-l domină şi preia convorbirile care privesc secţia.

— Sunt convins că aveţi ceva interesant pentru locotenentul vostru, zic şi mă aşez pe biroul lui Rizzo.

— Noi, locotenente, tocmai am pus pariu dacă Helen de la „Variety Luncheonette" o să mai flirteze şi astăzi cu dvs., remarcă Rizzo.

Râs furtunos în încăpere, până şi Weaver, care iese de la căpitan cu o mutră acră, începe să râda. Arunc în stomac rămăşiţele de cafea din ceaşcă şi mă ridic cu un aer jucăuş pe figură.

— La chestia asta eu îi zic morală de serviciu, spun şi mă duc la biroul meu. Căpitanul McNeil mă vede prin uşa întredeschisă. Mă cheamă la el. Iau loc în faţa lui. Căpitanul mă priveşte în tăcere. Îl cunosc pe Frank de peste cincisprezece ani. Pe vremea aceea, el nu era căpitan, eu nu eram locotenent. Lucram împreună şi ne ajutam unul pe altul. Suntem fericiţi dar nu mai mult ca alţi oameni. Căpitanul rămâne tot timpul rezervat, cercetează totul foarte atent până a trece la atac. Nu degeaba l-au făcut şeful secţiei Manhattan Sud. Pe mine, în contrast cu el, nu mă poate opri nimeni când mă pornesc. Nici chiar Frank. De cele mai multe ori lucrurile s-au sfârşit cu bine, dar, de câteva ori am stat ca pe ace! Fără căpitan, adesea

ar fi putut ieşi rău de tot. Frank a muşamalizat multe. Fără el, eu n-aş fi ajuns locotenent în Manhattan Sud şi nici altundeva.

— Cred, Theo, că n-ar trebui să-ţi pui prea mari speranţe în cazul dispăruţilor ăstora, zice cu aceeaşi expresie a feţei cu care ne-a obişnuit de fiecare dată. Câte milioane de locuitori are New York-ul acum? Iar când din cele opt milioane dispar într-un an şaptesprezece, asta înseamnă…

— … asta înseamnă exact şaptesprezece persoane, intervin prompt. Îmi dau seama că iar dau frâu liber temperamentului şi cobor glasul. Sau ai de gând să nu mă laşi să mă mai ocup în continuare de cei şaptesprezece dispăruţi? Trebuie cumva să predau cazul?

— Nu, asta nu. Dar nu-ţi face reproşuri dacă baţi pasul pe loc. Şaptesprezece din opt milioane! Ar putea dispărea din o mie de motive. Şi nu-i obligatoriu să aibă ceva comun…

— Dar toţi sunt foarte puternici! strig.

— Sunt, şi…?

— Crocker a descoperit asta, îi explic. Toţi dispăruţii de pe listă sunt nişte muşchiuloşi, nişte sportivi antrenaţi.

— Poate vreo milionăreasă excentrică…

— Exact aşa cum am spus şi eu. Serios vorbind, nu ştiu dacă asta poate însemna ceva, dar aşa stau lucrurile cu cei şaptesprezece. Toţi dispăruţii…

Mă întrerupe telefonul de pe biroul lui Frank. Căpitanul ascultă şi îmi face semn. Dau fuga în biroul meu, de unde-mi iau haina şi pălăria şi iată-mă aşteptând ca Frank să pună jos receptorul.

— Un om mort la cheiul 82, în Nord-River, strigă el la mine. Ia doi oameni cu tine!

Îi iau pe Crocker şi pe Stavros. Aceştia sar din scaune şi pornesc după mine. Iarăşi o să ajungem prea târziu, îmi zic în gând, după ce mă aşez la volan.

V-a trecut vreodată prin minte că poliţia lasă sirena să urle în neştire şi când e vorba de un

mort? în marea majoritate a cazurilor, maşinile de patrulare merg numai cu semnalul roşu. Când însă cineva dă peste un cadavru, atunci puteţi pune un pariu pe o linguriţă de otravă ca maşinile pleacă cu sirenele urlând. Acum, noi gonim ca nebunii. Împing pedala de acceleraţie până la maximum şi zburăm pe strada a şaptea.

— Acolo-n faţă este! strigă Stavros.

Mergem pe sub nişte arcade de beton şi oprim exact lângă chei. Suntem primii de data asta. Maşinile de la spitalul din vecini şi de la laborator încă nu şi-au făcut apariţia. Maşina de pază stă lângă intrarea cheiului iar poliţiştii se sprijină obosiţi de capotă. Văzându-ne că venim, ne ies în întâmpinare.

Mormăi ceva a salut, în timp ce arunc o privire asupra cadavrului. Se află întins chiar lângă scările de piatra pe care se coboară la apă. Poliţiştii sunt, desigur, încurcaţi, nici măcar nu ni se prezintă. Cel mai în vârstă dintre ei îşi recapătă repede glasul. Se prezintă şi spune că a telefonat un anonim.

— Am venit cât am putut de repede la chei, zice poliţistul cel tânăr. Cadavrul plutea chiar lângă chei. L-am scos din apă, apoi am informat centrala.

— Un telefon anonim? zice Crocker în timp ce-şi punea batista la loc în buzunar. Oricum, trebuie sa fim bucuroşi că s-a găsit cineva care să telefoneze.

Constat că mortul este un alb, care nu are mai mult de treizeci de ani. N-a stat prea mult în apă. Cel mult două zile. Cauza morţii n-o putem încă şti. Stă întins pe spate şi eu nu vreau să-i schimb poziţia până când nu vor fi făcute fotografiile şi până când nu-l examinează un doctor.

— Dar de ce durează atâta? întreb nerăbdător, privindu-i pe cei doi poliţişti. Unde sunt băieţii ăia de la laborator? Dar doctorul? Poate dorm cu toţii pe undeva…

Poliţiştii tac. Folosesc timpul pentru a ridica, cu o mişcare de rutină, mâna celui mort. Este îmbrăcat în pantaloni negri şi cămaşă albă, pătată. Mânecile cămăşii îi sunt atât de largi încât le pot mişca fără nicio greutate. Îi ţin cu mâna braţul piele şi os. Stavros fluieră printre dinţi când observă înţepăturile de pe partea interioară a braţului. Crocker suflecă repede cealaltă mânecă şi examinează braţul. Acelaşi lucru niciun locşor fără înţepătură.

Crocker şi Stavros se apleacă tăcuţi şi îi suflecă pantalonii până la genunchi.

— Treabă foarte clară, zice Crocker după ce observă şi înţepăturile de pe piept.

Picioarele mortului nu sunt cu nimic mai puternice decât braţele. În general, întregul lui corp este atât de slab, încât i se vede fiecare coastă.

Grad avansat de morfinomanie, constată Stavros. Dar uite că vine şi doctorul.

9. CROCKER PARCĂ AR FI CÂŞTIGAT LA LOTERIE

Până acum, au m-am uitat deloc la faţa celui mort. E o privelişte urâtă, n-o să ne fie prea uşor să-l identificăm. Doctorul va trebui sa stabilească dacă faţa lui a fost distrusă de vreun şurub de la un vapor sau cineva a făcut-o intenţionat.

— Locotenente, zice Crocker care tocmai ridicase capul mortului. Bobby arăta ca şi cum câştigase la loterie. Priviţi aici!

De sub capul mortului, atârna o sârmă lungă. Stavros o ţine în mână cu două degete încercând să vadă unde se termină. La unul din capete sârma este înfăşurată în jurul gâtului, la celălalt sunt făcute câteva noduri.

— Dacă de sârma asta n-a atârnat un pietroi, atunci, din clipa asta, eu încep să lucrez benevol

douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru! zice Stavros.

— Tu nu glumeşti niciodată, Stavros, zic privindu-l pătrunzător. Bineînţeles că de colierul ăia a aliniat ceva pentru ca mortul să stea frumuşel pe fundul apei, întrebarea este însă…

— Permiteţi, zice doctorul trecând printre noi după ce ne dă mai întâi la o parte. Eu mai am şi alte treburi de făcut, bombăni el supărat şi se întoarse spre cel mort ca şi când i-ar fi fost teamă că acesta s-ar putea trezi şi ar rupe-o la fugă.

— Avem în faţa noastră un mort, mă întorc eu spre Stavros şi Crocker şi încă nu ştim dacă a fost asasinat sau… Poate a murit de moarte naturală şi cineva l-a adus apoi aici pentru a nu avea complicaţii.

— Întrebaţi-l pe el, propuse Stavros, arătând spre doctorul aplecat deasupra cadavrului.

Mă uit nehotărât la omul îmbrăcat în halat alb. Îl văd acum pentru prima dată şi nu ştiu cum e mai bine să mă port cu el. În fine, îl bat cu grijă pe umăr.

— Sunt locotenentul Kojak de la secţia Manhattan Sud, mă prezint. Aş avea şi eu câteva întrebări.

— Întrebări! Întrebări! Întrebări! se repede el la mine cu o privire plină de răutate. Dacă aş sta să răspund toată ziua la întrebările altora, n-aş mai apuca să lucrez nimic. Am să vă trimit o informare, asta-i tot!

— Doctorul Abramowich e întrucâtva mai amabil, constată Crocker.

— Eu îl reprezint pe doctorul Abramowich, răspunde doctorul.

Ridic din umeri şi mă retrag cu Crocker ceva mai la o parte.

— Ai auzit? îl întreb. E aici, în reprezentare. Aşadar, nu ne putem pune prea mari speranţe în el, zic, privindu-l cu ochi aprigi pe doctor, care se

ocupa mai departe de cadavru. Până atunci, putem face o partidă de popice.

— Eu întreb la aparat pe unde s-o fi împotmolit maşina de la laborator, zice Crocker şi nu aşteaptă să fiu de acord că şi dă fuga spre maşina noastră. Revine după cinci minute.

— La docurile din cartierul de vest, s-a declanşat un incendiu mare. Toate maşinile au fost trimise acolo pentru a prinde o urmă. Incendiul a fost pus cu schepsis.

Doctorul îşi termină treaba, îşi scutură praful de pe pantaloni şi se îndreaptă spre maşina lui.

— Informarea v-o trimit la secţie, strigă la noi, după care trânteşte portiera. Noi ne uităm în urma lui cu ciudă…

— În sfârşit, iată-i, zice Stavros.

Într-adevăr, o maşină se vede săltând pe pavaj. După ce opreşte, din ea sar câţiva bărbaţi care dau ocol maşinii, deschid uşa din spate şi scot de acolo un sicriu de zinc.

— Calm, prieteni, zic binevoitor în timp ce bat cu degetele în fundul pălăriei. Deocamdată, nu vă atingeţi de nimic.

— Bine, dar cum vine asta? zice unul dintre ei nervos. Avem ordin în acest sens.

— O să luaţi îndată cadavrul, zic. Mai întâi, trebuie să vină oamenii de la laborator. Răţoiţi-vă la ei, nu la mine!

Îmi pierd răbdarea, îmi zic în gând.

Trântesc uşile cuprinşi de turbare. Sicriul de zinc alunecă într-o parte. Cei doi poliţişti de pe maşina de patrulare, sosiţi primii aici, privesc nemişcaţi. Tare aş vrea să ştiu ce naiba le-o fi trecând prin cap…

Mă trezeşte din acest gând un claxon. În fine, vin şi cei de la laborator. Roieşte un grup de tehnicieni în jurul cadavrului.. Fără însă să găsească prea multe urme. Ar putea afla măcar obiectul greu, care ţinuse cadavrul la fund, dar nici acela nu-i chip de găsit. Mai mult ca sigur că zace

undeva pe fundul murdar al apei. După ce am luat şi amprentele digitale ale mortului, am plecat şi noi.

10. FACEM ŞI NOI CE PUTEM, LOCOTENENTE…

La sosirea noastră, secţia e pustie. Biroul căpitanului McNeil este şi el gol. La fel ca majoritatea birourilor din sediu. Numai Al Vine moţăie la masa lui de lucru. Are lângă el un sandviş şi se uită cu ochi obosiţi pe un ziar.

— Salut, locotenente! în lipsa dumitale nu s-a întâmplat nimic deosebit.

Ridic mâna în semn de salut şi dispar în biroul meu. Se deschide îndată uşa şi apare Stavros ţinând între două degete un pahar de cafea. Se schimonoseşte de parcă paharul n-ar fi doar cald ci de-a dreptul fierbinte.

— Cred că vă pică bine, zice zâmbind şi pune paharul pe birou.

— Mulţam, Creţule, îi răspund recunoscător. Mă simt cu adevărat epuizat. Întreabă dacă au comparat amprentele.

În timp ce-mi sorb cafeaua fierbinte, scot din sertar un formular DD 5 şi încep să bat cu două degete raportul referitor la cadavrul găsit la cheiul nr. 82. Tocmai notez ceva despre locul în care acesta a fost găsit, când uşa zboară în lături şi Stavros şi Crocker năvălesc înăuntru ca o vijelie.

— L-am găsit în cartoteca noastră, zice Stavros solemn ca şi când ar fi făcut o descoperire epocală. Îl cheamă Josip Bragovich, condamnat o dată pentru furt. Alb, căsătorit şi…

Crocker îl întrerupe. Are în mâna o listă a celor dispăruţi.

— … şi este răpit de unsprezece luni. Soţia lui a declarat dispariţia. Şi încă ceva, şefule!…

Scoate o fotografie şi o pune pe birou. Nu mă miră câtuşi de puţin că fotografia înfăţişează un bărbat puternic, bine clădit, într-un ring de box.

— Aşa arăta în urmă cu unsprezece luni, şefule, zice Stavros. Până a nu se apuca de droguri.

— Cred că este tocmai momentul să ne ocupăm de aceste otrăvuri ademenitoare. Limpede? Până acum am avut de-a face cu doi dintre răpiţi şi amândoi sunt morţi. Unul avea urmele a două injecţii, celălalt era morfinoman în ultimul grad. Ce-aţi mai aflat despre Bragovich?

— Nimic, zice Crocker, ridicând din umeri. Ultima dată a lucrat ca şofer pe un camion. Se pare că pedeapsa pentru furt i-a prins bine.

— S-ar putea ca lucrurile să stea chiar aşa, am mormăit gânditor. Aveţi vreo poză de-a lui Bragovich în care să se vadă bine? Poate una mai veche, fără parada aia din ring. Crocker scoate o altă fotografie.

— Multiplicaţi-o! Crocker, te duci în cartierul de vest iar tu, Stavros, supraveghezi cartierul de est. Încercaţi să-i găsiţi pe bişniţarul care-i vindea prafuri lui Bragovich. Încă n-aţi zburat? Împărţiţi fotografii informatorilor pe care-i aveţi. Să fie cu ochii în patru. Tempo! Tempo! Nu ştim când va dispare următorul…

Sun la laborator. Odată, trebuie să am şi eu noroc.

La laborator este animaţie, aşa că durează ceva până îl obţin la aparat pe cel căutat. Îl cheamă Smith. Archibald Smith.

— Ascultaţi-mă, locotenente, facem şi noi ce putem, răspunde el, nu tocmai entuziasmat de întrebarea mea. Ne reţineţi din muncă.

— M-am gândit şi eu la treaba asta, Archi, îl opresc eu. Fiţi foarte atenţi cu acest caz. Nu-i vorba numai de cei doi morţi, ci de un întreg grup de oameni dispăruţi. S-ar putea ca totul să depindă de datele pe care le aflaţi acolo.

— Nu cred, locotenente, zice Archi Smith, deşi noi mai ştim câte ceva. Mortul avea sub unghii urme de ulei. Un soi special de petrol, din aceia care se foloseşte la vapoare…

— … la vapoare, zici? întreb mirat. Atunci şi hainele lui trebuie să…

— … exact, mă întrerupe Smith. În hainele lui am găsit încă şi mai mult ulei, precum şi urmele unui lac provenind de la anumite vapoare. Un lac special care protejează împotriva coroziunii.

— Excelent! M-ai ajutat mult, Archi!

— Un moment, încă n-am terminat, zice el grăbit, simţind că vreau să închid. Mai am ceva pentru dumneavoastră.

Astăzi este o zi cu adevărat norocoasă pentru mine. Nici nu-mi vine să cred, pentru că se întâmplă rar de tot să pice toate aşa la ţanc.

— Avem şi rezultatul autopsiei, continuă Archibald Smith. Sigur se află pe drum către dvs. Omul acela a murit din cauza depăşirii dozei de heroină… Am analizat heroina respectivă. Sub această formă ea nu se vinde pe piaţă nici la noi, nici nicăieri în Europa. Se poate spune cu certitudine că omul acela a cumpărat-o din Hong Kong. Direct de la sursă, nu de pe stradă, unde se vinde deja „tratată”.

— Fantastic! zic. Asta-i chiar mai mult decât meritam.

— A stat în apă două zile şi era mort când a fost aruncat acolo, completează Archibald Smith.

Dacă aş avea un băiat, l-aş boteza pe loc Archibald, îmi zic în gând. Şi o fată dacă aş avea, tot Archibald i-aş zice!

Intrând în biroul meu, căpitanul McNeil mă vede tot numai zâmbet. Tocmai formasem numărul de telefon al Oficiului portuar şi aşteptam legătura. Dacă voi avea puţin noroc şi de data asta, aş putea rezolva în doar câteva ceasuri cazul dispăruţilor.

Frank McNeil ascultă fără niciun comentariu cum comunic la Oficiul portuar cele câteva date pe

care le am. Vaporul care a sosit nu de mult din Hong Kong este ancorat de cel puţin două zile în portul New York. Funcţionarul îmi promite că îmi va afla în cel mai scurt timp numele care mă interesează.

— N-ai putea să-mi explici de ce te interesează aşa, pe nepusă masă, Hong Kong-ul? mă întreabă McNeil după ce termin convorbirea.

Îi spun totul, dar este mult mai puţin entuziasmat decât mine.

— Tu ştii, Theo, că Bragovich a putut ajunge la heroina asta în fel şi chip. Poate a cumpărat-o într-un port în America de Sud de la vreun marinar care tocmai venea din Hongkong, a trecut-o, apoi, pe o navă care n-a fost în viaţa ei în Hongkong şi a adus-o apoi la New York.

— Termină, Frank! strig şi ridic mâna parcă în apărare, Ştiu foarte bine că totul poate eşua, dar am datoria să încerc.

— Fireşte, zice Frank. Fireşte că trebuie.

Casc gura la plicul gros aflat pe birou în faţa mea ca şi când aş visa. Cel puţin aşa mi se pare. Parcă ar fi vorba pur şi simplu de o provocare.

— Nu conţine niciun element care să ateste că Bragovich ar fi fost morfinoman înainte de a dispare, îi spun căpitanului arătându-i locul respectiv din procesul verbal. Crocker nu s-a mai ocupat de asemenea cazuri până la dispariţia lui Bragovich… A vorbit cu doamna Bragovich, dar n-a găsit niciun punct de plecare.

— Trebuie să vorbeşti cu această femeie, îmi aminteşte Frank. S-ar putea ca între timp să fi aflat ceva nou. Sau poate n-o să vrea să mai audă de soţul ei şi-o să trădeze ceva ce tăinuia până acum.

— Bună idee! zic sărind de la birou ca şi când aş fi vrut să prind norocul cu mâna. Droguri! Am s-o întreb de droguri, în orice caz ele joacă un rol important în cazul dispăruţilor. La revedere, pe mai târziu, Frank. Sau, poate, pe mâine, dacă nu mă mai întorc.

— Mult noroc, Theo!

11. CHESTIA ASTA MIROASE A STUPEFIANTE

Văzându-mă venind, Al Vine aleargă în camera de gardă.

— Al, când se întorc Crocker şi Stavros să-ţi spună cum a fost şi mă informezi imediat. Mă cauţi fie prin staţie fie la adresa asta.

Mâzgălesc pe o hârtie adresa doamnei Bragovich şi ies în stradă. Cu toate că maşina mea se află parcată pe un loc interzis, nu găsesc, totuşi, nicio chichiţă pentru amendă. Iau asta drept un semn bun pentru drumul ce mă aşteaptă, deşi, de fapt, mă duc să anunţ unei femei moartea soţului ei. Dar chiar dacă voi reuşi până la urmă să aflu ceva de la ea, drumul acesta îmi este neplăcut.

Doamna Bragovich locuieşte în Brooklyn, într-o căsuţă modestă care nu se deosebeşte cu nimic de alte zeci şi zeci. Văzându-mă venind, un câine începe să latre. Aud un strigăt de copil, apoi un glas aspru.

— Cine-i acolo*?*

— Locotenentul Kojak de la secţia Manhattan Sud, doamnă, răspund. Vorbesc destul de tare pentru ca femeia să mă poată auzi prin uşa închisă. Perdeaua, prinsă într-un dreptunghi de sârmă fixat în uşă, se dă o clipă la o parte.

— Puteţi să-mi arătaţi o legitimaţie? se aude neîncrezător glasul din spatele uşii.

Scot fără murmur insigna şi legitimaţia şi i le arăt pe amândouă în dreptul gemuleţului uşii. Femeia dă repede la o parte lănţişorul de pe uşă, învârteşte de două ori cheia în broască şi deschide. După ce intru, pune din nou, din prevedere, lanţul la uşă. Nu sunt un novice la New York. Doamna Bragovich are numai douăzeci şi şapte de ani, ori,

la această vârstă, oamenii nu abordează o teamă ieşită din comun. Femeia îmi observă privirea nedumerită şi ridică din umeri.

— Să vedeţi… eu nu ştiu pe unde este Josip şi cu ce oameni umblă. De aceea, cred că este mai bine să fiu prevăzătoare.

O fetiţă de trei anişori se strecoară prin uşa dintre cameră şi antreu şi mă studiază curioasă dar şi cu multă seriozitate.

— Nu puteţi să trimiteţi fetiţa la vecini sau la vreun prieten? Cred că am putea discuta mai liniştiţi.

— Du-te în grădină, Lucy, îi spune doamna Bragovich.

Fetiţa pleacă fără să opună rezistenţă. În sufrageria unde mă invită doamna Bragovich, rămânem aşadar numai noi doi.

— Este vorba despre soţul dvs., încep, cu toate că femeii îi era foarte limpede că numai despre el putea fi vorba. Consuma droguri până a nu dispărea?

Îşi frecă mâinile cuprinsă de nerăbdare.

— Am mai spus-o de multe ori – nu! Ochii ei negri precum cărbunele strălucesc febrili. Faţa ei cam palidă se aprinde. Josip nu lua niciodată nimic. Nici măcar marijuana nu fuma…

Din grădină se aude plânsul fetiţei. Doamna Bragovich se ridică şi fuge către ea. Vorbesc poloneza sau o altă limbă slavă pe care eu nu o înţeleg.

— Doamnă Bragovich, o întreb după ce revine, dv. din ce trăiţi?

— Primesc ajutor din partea oraşului şi mai lucrez şi pe acasă. Cos. Trebuie să vă arăt sau mă credeţi şi aşa?

Vorbeşte cu ton agresiv, ascuţit. Dau din cap că o cred şi mă apropii de fereastră. O văd pe fetiță jucându-se cu un câine mare şi negru.

— Aţi observat vreo schimbare la el înainte de a dispare? Aceasta este ultima mea întrebare şi

trebuie să-i spun groaznicul adevăr. Era irascibil?

Dă din cap gânditoare. Faţa ei rămâne neschimbată, ca o mască.

— S-a îmbătat de câteva ori, zice încet. Da, acum îmi amintesc foarte bine. Era atât de beat că abia se mai putea ţine pe picioare. Şi cu toate astea, spunea că n-a băut decât unul, poate două păhărele de whisky. Bineînţeles, nu l-am crezut, dar el continua s-o ţină pe-a lui. Era ceva foarte ciudat…

— Ciudat? Ce era aşa de ciudat? Că era beat?

— Da, confirmă femeia. După ce a ieşit din închisoare, Josip n-a mai băut niciodată. Dar ce mi se părea cei mai ciudat era faptul că nu mirosea a alcool cu toate că era beat.

Chestia asta miroase a stupefiante, mi-am zis în gând. Este foarte posibil ca Bragovich să fi început cu ele înainte de a dispărea. Şi că voia să se ascundă de soţie.

— Doamnă Bragovich! Trebuie să vă anunţ ceva în legătură cu soţul dumneavoastră.

Ochii ei negri strălucesc ca luminaţi de un, fulger. Faţa i se face albă ca varul.

— E mort?

— Da, doamnă Bragovich, răspund încet. L-am găsit astăzi. A murit în urma consumării unei cantităţi prea mari de heroină.

Tresare.

— Aş putea să-l văd? Glasul i s-a înăsprit, respiraţia devine şuierată.

— Încă nu, o refuz. Mai târziu va trebui să-l identificaţi. Vă înţeleg, dar… Aş putea să vă ajut cu ceva, doamnă Bragovich?

Se uită la mine cu ochii ei mari şi ridică din umeri. Şi, pentru că nu mai spune nimic, mă ridic, îmi bag carneţelul în buzunar şi plec. N-am timp să mă gândesc prea mult şi la doamna Bragovich. Aflat la volan, observ că se aprinde beculeţul roşu:

— Locotenente, am veşti de la Crocker şi Stavros. S-au întors. Al Vine este cel care vorbeşte

şi, după glasul lui, îmi dau seama că nu mă aşteaptă cine ştie ce noutăţi.

— Bine, dă-i drumul. Despre ce este vorba?

I-au scuturat pe toţi vânzătorii, dar n-au aflat nimic. Niciunul nu l-a recunoscut pe Bragovich după fotografie. Crocker şi Stavros sunt aici şi aşteaptă noi ordine.

— Trimite-i acasă, îi răspund. Şi aşa, astăzi, n-o să ajungem prea departe. Altfel, ce mai e pe acolo?

— Deocamdată, nimic, locotenente! Al Vine tace o clipă apoi se aude din nou: Căpitanul McNeil ar vrea să vă vadă, dacă mai treceţi pe la secţie.

— Vin chiar acolo. Mai este cineva care lucrează peste program? Dacă este, să mă aştepte.

— Saperstein este la birou, răspunde Al Vine. O să fie aici când veniţi.

— În ordine. Kojak, terminat! zic închizând microfonul şi apăsând pe acceleraţie.

12. BINEÎNŢELES CĂ ÎNTRE PATRU OCHI…

Începe iarăşi să plouă. Dau drumul ştergătoarelor de parbriz şi încerc să văd ceva prin sticlă. Se întunecă. După ce trec peste podul Brooklyn, în canionul străzilor din Manhattan e de acum întuneric. În faţa secţiei, este un loc liber pentru parcare. În ultima clipă, parchez acolo înaintea unei alte maşini, apoi sar şi mă strecor printre picăturile de ploaie. Antreul este gol. În camera de gardă se află numai Al Vine şi Saperstein.

— Du-te acasă, Al, îi spun. Căpitanul a plecat?

Al Vine dă din cap. Îşi ia fâşul din cuier şi se îndreaptă spre uşă. Se aştepta, mai mult ca sigur, să mai am nevoie de el.

Saperstein ridică spre mine o privire obosită.

În faţa mea, o mulţime de formulare DD5.

— Mâine dimineaţă trebuie să mă duc la tribunal, zice. Ştii, înfăţişare cu Gabriel, borfaşul ăla…

— Până atunci trebuie să am toate semnalmentele celor dispăruţi.

E de mirare că Saperstein nu-şi iese din fire. Îşi încreţeşte doar fruntea.

— Toţi dispăruţii din New York, locotenente? întreabă speriat. Păi, ştiţi câţi sunt?

— Da, cu aproximaţie. Mă aşez pe biroul lui şi încerc să-mi adun gândurile. Eu însumi nu ştiu ce vom face mai departe.

— Ascultă, Saperstein, avem lista pe care a făcut-o Crocker. Sunt trecuţi pe ea şaptesprezece dispăruţi, care au fost extraşi de pe lista generală a dispăruţilor. Ceea ce au comun aceşti oameni este faptul că nu există niciun motiv pentru care ei ar fi trebuit să dispară. Tu ar trebui să iei toate listele şi să vezi dacă nu cumva mai sunt şi alţii în această situaţie.

— Şi după ce să-mi dau seama? întreabă Saperstein nu tocmai entuziasmat. Vreau să spun că-mi trebuie totuşi un punct de plecare.

— Opreşte-te în special la cei deosebit de puternici. Despre ăştia vreau să cunosc totul. În cât timp crezi că ai putea parcurge lista?

Faţa lui Saperstein tresare. Cu greu îşi poate reţine o grimasă. Sunt convins că mă crede nebun.

— Aş putea fi gata mâine după masă dacă înfăţişarea aia de la tribunal n-o să ţină prea mult, zice în timp ce-şi caută pălăria. Poate chiar astăzi…

Aş vrea să-i răspund că sunt de acord, dar nu-mi pot călca pe inimă.

— Nu, mâine.

După ce Saperstein pleacă, sună telefonul. La aparat este Oficiul portuar.

— Aţi dorit nişte date despre un anume vapor, locotenente, se aude o voce bărbătească la celălalt

capăt al firului, care se prezentă drept Murphy. Despre un vapor venit din Hongkong şi care ancorează la New York de doua zile.

— Da, aşa este, zic emoţionat. L-aţi găsit? Sau sunt mai multe, cumva?

— Nu, este unul singur, mă linişteşte Murphy. „Missona", sub pavilion liberian. O barcă îngrozitoare, dar asta rămâne între noi. Oficial, nu se ştie nimic despre acest vapor.

— Şi neoficial? Bineînţeles că tot numai între noi, domnule Murphy.

— O barcă nenorocită, după cum v-am spus, îmi explică lucrătorul de la Oficiul portuar. Nu m-aş mira deloc dacă într-o bună zi ar dispărea în largul mării. Şi-a făcut veacul şi are un echipaj de care e mai bine să fugi când vine la ţărm.

Excelent, zic. Apoi, pentru mine: cel mai bun lucru ar fi să le legăm mâinile în cazul că le-ar avea libere! Se pare, revin la telefon, că-i cea pe care o caut. Mai spuneţi-mi, vă rog, la ce chei a ancorat „Missona"?

— La niciunul, vine răspunsul. Domnul Murphy tuşeşte încurcat ca şi când el ar fi vinovat de treaba asta. „Missona" a ridicai ancora azi după-amiază îndreptându-se spre ţărmurile Africii de Sud… Dacă, într-adevăr, într-acolo se îndreaptă…

Mi-a scăpat! Fiţi amabil, daţi-mi datele acestui vas, o să mă interesez mai departe de el.

Notez repede datele „Missonei", mulţumesc domnului Murphy de la Oficial portuar apoi formez numărul de la FBI.

Cu poliţia federală iau foarte rar legătura. Nu prea ne simpatizăm reciproc. Acum, însă, aştept de un sfert de ceas lângă aparat pentru a putea vorbi cu colegii de acolo. Vine apoi la rând Oficiul federal pentru urmărirea comerţului cu stupefiante. După aceasta, am impresia că de „Missona" începe să se intereseze toată lumea. Şi asta pentru că eu am reuşit să prezint cazul în culori cât mai vii. Cu toate astea, nu ştiu dacă mă aflu sau nu pe drumul

cel bun… Ştiu doar că unul din marinarii de pe „Missona” a rămas la New York, sub apă. Asta-i tot. Restul este pură speculaţie. În orice caz, voi afla destul de repede dacă „Missona” este ancorată pe undeva…

Vreau să mai rezolv încă ceva până plec acasă. Să caut în lista lui Crocker numele oamenilor care au fost morfinomani înainte de a dispărea. Programul pentru seara mea… liberă: să trec prin câteva localuri pentru a sta de vorbă cu o grămadă de oameni. La miezul nopţii, îmi dau seama că mi-am sacrificat inutil timpul liber. Mă întorc decepţionat acasă. Dorm prost. Mi se pare tot timpul că cei trei se ascund pe undeva prin apropiere, dar, cu toate astea, eu nu-i pot găsi.

13. „MISSONA” ANCORASE LA CHEIUL 82

— Chestia asta nu poate fi adevărată! Mă aflu în biroul lui Frank şi casc ochii la el. Acum este o altă dimineaţa, este opt şi jumătate, marţi, 26 octombrie. Şi nu mai pricep nimic. Frank, spune şi tu că nu-i adevărat! Bine, dar avem toatei şansele să rezolvăm acest caz.

— N-ai să te mai ocupi de el de azi înainte, Theo, repetă căpitanul mult mai îngrijorat ca-n alte dăţi. Ordin de sus! Cei şaptesprezece dispăruţi de pe lista lui Crocker se vor adăuga pur şi simplu celorlalţi dispăruţi.

— Asta înseamnă că-i scoatem din cont, îi întorc eu vorba.

— Nu se poate formula chiar aşa, Theo, mă potoleşte Frank. Toată lumea ştie că majoritatea celor dispăruţi nu mai apar niciodată la New York. Ei se duc, de regulă, în alte state şi încep acolo o viaţă nouă. Sau pleacă în străinătate. Sau pur şi simplu nu se mai află în viaţă.

— Asia nu mă linişteşte, Frank, eu ştiu că majoritatea cazurilor de acest fel rămân nerezolvate, dar avem acum prilejul unic de a lămuri dintr-o singură lovitură cazul a şaptesprezece dispăruţi, între care două crime.

Mă ridic de pe scaun şi încep să alerg de la un perete la celălalt al biroului ca un tigru într-o cuşcă. Frank mă urmăreşte câteva clipe. Aşteaptă să mă calmez, ceea ce pe mine mă enervează şi mai tare.

— Frank, eu nu renunţ la cazul ăsta! O să ne ocupăm mai departe de el, Crocker şi cu mine!

— Consideră că n-am auzit nimic, Theo! Frank îşi pune gânditor vârful degetelor unei mâini pe vârfurile degetelor celeilalte mâini. Tu te ocupi cu crimele comise împotriva lui Finch şi Bragovich.

— Cum? Bragovich a fost asasinat? întreb eu ipocrit, Nu ştiam.

— Nici eu, Theo, continuă Frank zâmbind. Dar sună mult. Mai grav când vorbim de o crimă în cazul lui Bragovich. Cel puţin ăia de sus aşa cred. Poţi să-i iei pe Crocker şi pe Stavros.

În sfârşit, înţeleg. Frank vrea să-şi asigure spatele în faţa superiorilor săi. Şi fără a încălca regulile…

— Bine, Frank. Crocker şi Stavros vor să mă ajute în cazurile Finch şi Bragovich, îi zic făcând o reverenţă şi retrăgându-mă din biroul lui.

Deodată îmi dau seama că am uitat ceva foarte important; pe domnul Murphy de la Oficiul portuar, care îşi aminteşte bine de mine.

— Aş vrea să ştiu, domnule Murphy, îi zic la telefon, unde a aruncat ancora „Missona” cât a stat la New York? Se poate şti?

— Da, bineînţeles că se poate. O clipă.

Clipa durează trei minute şi patruzeci de secunde. În tot acest timp, urmăresc secundarul pe cadranul ceasului meu, pentru că altceva mai bun de făcut tot nu am.

— Alo, locotenente!, „Missona” a ancorat la cheiul 82, în North-River. Asta v-ajută cu ceva?

— Sigur, domnule Murphy, îl asigur eu foarte bucuros. Sigur că mă ajută, pentru că tocmai acolo a fost găsit cadavrul lui Bragovich.

— Crocker, Stavros! strig spre camera de gardă, după ce pun receptorul în furcă. În secunda următoare, se prezintă amândoi în biroul meu. În secţie, unii mă iau peste picior cum că ei sunt „copiii mei cei mai de treabă”. Şi dacă stai să te gândeşti bine, nici nu sunt prea departe de adevăr.

— Îmi pare rău, şefu’, zice Stavros, dar niciunul din trei vânzători nu l-a văzut pe Bragovich. Nici informatorii nu au idee de el.

— Nici nu-i de mirare. Bragovich n-a fost morfinoman. Se pare, însă, că înainte cu puţin de a muri, a primit câteva doze.

— Ca Jim Finch, adaugă Crocker.

— Exact. Ca Jim Finch. Cu deosebirea însă că Bragovich este dispărut de multă vreme, în timp ce Jim Finch a fost asasinat imediat ce a dispărut. Dar, lucrul cel mai important de abia acum începe. Noi am făcut o greşeală. Gheşeftarii ăia nu au de unde să-şi amintească de un om care n-a fost morfinoman şi care, în plus, era angajat pe un vapor. Dar, de ăştia trei băieţi trebuie sa-şi aducă aminte.

Pun pe birou fotografiile a trei dispăruţi care erau dependenţi de droguri.

— Am umblat eu însumi aseară prin câteva localuri, dar n-am aflat nimic. Luaţi şi voi fotografiile astea şi daţi-i drumul.

— Şi ce să facem cu cei care au avut legături cu ei? întreabă Stavros. Trebuie să-i luăm cu noi?

— Bine împachetaţi, dar să vorbiţi amabil cu ei. Luaţi-i pe toţi. Şi spuneţi-le că-i aşteaptă clipe grele!

14. NU-S CHIAR ATÎT DE NEBUN…

Dacă aş fi vrut, aş fi putut strânge ieri după masă şi aduce la secţie atâţia escroci, încât să totalizeze peste cinci sute de ani de puşcărie. Dar, nu puteam întârzia, trebuia să mă concentrez asupra misiunii mele.

Se-nţelege că nu te poţi duce numai aşa, tamnisam, la gheşeftarii ăia să le arăţi fotografia şi să-i întrebi dacă nu le-a vândut droguri băieţilor. Trebuie mers pe ocolite, iar fotografiile să le fie arătate numai aşa, printre altele. După ce s-au uitat destul peste fotografii, le spui că ne-ar face un mare serviciu dacă…

Stupoare!

În întregul Cartier Patru nu există, după câte se pare, nimeni care să fi avut de-a face cu Harry Stickel, Morton Schlom, sau cu Jerry de Wilda. La ora unsprezece, îmi pierd însă răbdarea. Mă duc pe strada Cristopherson şi vreau să aflu câte ceva despre Greenwich Village. Observ, însă, pâlpâirile emise de becul semnalului de alarmă. Devin dintr-odată foarte atent şi privesc în jur. Mâna îmi zboară spre aparatul de emisie-recepţie. Formez codul pentru secţia „furturi” şi comunic poziţia în care mă aflu. Constat că becul, galben pâlpâie deasupra farmaciei. Sar din maşină şi trec în fugă strada.

Încă nu se aude sirena maşinii poliţiei. Dacă în farmacie se află cineva, de bună seamă că acest cineva nu se simte bine, mai bine zis, nu e în siguranţă. Se întâmplă foarte rar cu trecătorii obişnuiţi un astfel de semnal de alarmă. După părerea mea, hoţul mai are încă două minute. În sfârşit se arată şi o maşină dintre cele de patrulare.

Alunec cu grijă de-a lungul zidului ţinând în mână pistolul cu piedica trasă. Scot din când în când capul pentru a mă uita după colţ. Înăuntru, în spatele tejghelei, se află două femei şi un bărbat. Stau ca nişte statui. Nici femeia în halat alb, care

stă la casă, nu se mişcă. Din locul în care mă aflu nu-l văd pe hoţ. Sar repede de cealaltă parte a uşii. Hoţul se află mai departe în afara câmpului meu de observaţie, îi văd însă silueta în oglindă. Se pare că este unul singur. Nici măcar nu e mascat. În mână ţine un pistol.

Nu am timp să văd dacă este vreo intrare prin spate. Îmi trec repede în revistă şansele. Între hoţ şi uşa de la intrare, nu se află nimeni. În caz că trage asupra mea, nu poate atinge pe nimeni. Mă arunc fără să ezit prin geamul uşii şi intru înăuntru cu el cu tot. În clipa următoare, îi văd faţa palidă. O pocnitură. Glontele îmi trece pe lângă cap şi sparge firma de sticlă. Dintr-un salt, trec în cealaltă parte şi ridic pistolul:

— Nicio mişcare! Poliţia!

Hoţul ţine arma îndreptată asupra mea. Observ sclipirile de ură din ochii lui. Şi mai văd că este aproape un copil. N-are mai mult de şaisprezece ani. Mişcă ţeava pistolului de colo-colo. În timpul ăsta eu aş putea apăsa foarte bine pe trăgaci. Las, însă, pistolul jos. Buzele îi tremură. De frică, nu poate scoate nicio vorbă. Faţa lui căzută şi ochii aprinşi de febră îmi spun destule: un morfinoman care nu mai are stupefiante.

În sfârşit, l-am adus unde am vrut să-l aduc. Nu apasă pe trăgaci. Îşi aruncă, pentru o fracţiune de secundă, ochii peste vitrina cu prafuri. În clipa aceea, una dintre femei se mişcă, atinge o sticlă, aceasta cade şi se sparge. Băiatul se întoarce spre femeie şi ridică pistolul. Prima mea lovitură nimereşte într-un raft, a doua, însă, îi zboară arma din mână. După care, îl prind cu o strânsoare cum numai poliţiştii ştiu s-o facă. El urlă de durere şi de furie şi bate cu picioarele ca o fiară. În două rânduri, mă loveşte în cap. Reuşesc, însă, să-l anihilez total şi-l ţintuiesc la podea, în spatele tejghelei.

Restul îl fac poliţiştii care pătrund în farmacie după câteva secunde. De fapt, nu le-a mai rămas

decât să-i pună cătuşele…

15. CĂTUŞELE ASTEA ÎŢI VIN CA TURNATE…

Acest intermezzo cu morfinomanul îmi dă peste cap tot planul. Sun la secţie şi aflu că Crocker s-a întors aducând pe cineva cu el. Stavros n-a comunicat încă nimic.

— Eu o să am nevoie de mai mult timp, îi zic lui Al Vine. Un atac asupra farmaciei de pe Cristopherson. Crocker poate începe cu omul lui, doar ştie ce are de făcut.

Între timp, în farmacie, poliţiştii iau numele martorilor şi află că nimeni n-a văzut nimic. Mă apropii de băiat. Stă apatic pe un scaun şi se uită timp înainte. Când îşi înalţă capul pentru o clipă şi mă vede, ochii îi sclipesc de ură. Cu toate acestea, mă apropii mai mult de el şi mă ghemuiesc în faţa lui. E obligat astfel să mi se uite în ochi.

— Aş fi putut să te ciuruiesc, îi zic. Ţi-ar fi plăcut?

Întoarce capul. Este la capătul puterilor, are nevoie de o injecţie. Probabil că în capul lui şi-o fi zicând că ar fi mai bine să fie mort decât fără prafuri.

— Te ajut dacă mă ajuţi şi tu pe mine, continui şi bag mâna în buzunar după fotografii. Peste câteva clipe, o să vină doctorul şi-o să aibă grijă de tine. Apoi te duci într-o celulă. Dă-ţi seama că totul depinde de raportul meu. Sunt locotenent de poliţie. Dacă am să spun că ai vrut să mă omori va fi infinit mai rău decât dacă voi spune că m-ai ameninţat doar.

Din ochi i-au mai rămas doar două crăpături. Se luptă cu sine însuşi,

— Ce vreţi să ştiţi? şuieră printre dinţi.

— Uită-te bine la aceşti bărbaţi, îi zic arătându-i fotografiile. I-ai văzut pe undeva? Cumpărau de la un vânzător anume? Şi unde i-ai văzut ultima dată?

Buzele îi tremură în timp ce se pregăteşte să vorbească.

— Şi după aceea o să mă ajutaţi, încearcă el să se asigure.

— Voi face tot ce se poate face, îi promit. Cunoşti pe vreunul dintre ei?

— Pe ăsta, zice arătând o fotografie. Jerry de Wilda! Cumpăra tot timpul de la Joe…

— De la Joe?

În Manhattan există o grămadă de Joe, dar dacă e vorba de unul care vinde droguri, cred că nu poate fi decât unul.

— Joe şi mai cum?

— Joe Laverne, zice băiatul în cele din urmă. L-am văzut ultima dată acum trei luni. Mai mult nu ştiu. Dar dvs. ce veţi spune despre mine?

Mă ridic şi-mi scutur pantalonii de praf.

— Adevărul… Că m-ai ajutat. OK?

Sosirea doctorului îi frânge răspunsul. Îl bat încă o dată pe umăr şi ies repede din farmacie. În sfârşit, acum îl pot înfunda pe Joe Laverne aşa cum o merită de mult.

Laverne îmi observă maşina numai în ultima clipă. Tocmai se pregătea să traverseze strada a şaptea. Frânez brusc chiar în faţa lui. Ochii îi sclipesc de spaimă când observă ţeava pistolului pe care-l ţin în mână.

— Dacă ai cumva de gând să fugi, te anunţ de pe acum că-mi va părea rău, zic foarte calm. Tocmai după tine eram plecat.

Laverne se uită în toate părţile şi se scarpină pe frunte. După aceea, se uită din nou la pistolul meu. Urcă în maşină cu umerii căzuţi.

— Foarte cuminte din partea ta, îl laud. Uite, astea îţi vin ca turnate, zic punându-i cătuşele. Nu zice nici pâs când ele se închid cu zgomot.

— Cum sună acuzaţia? întreabă el printre dinţi.

— Acuzaţia? întreb ridicând surprins sprâncenele. Ai spus „acuzaţia”? Nu crezi că ar fi bine să ne înţelegem prieteneşte?

Nu-mi răspunde, obligându-mă prin tăcerea lui să continui.

— Apoi, dacă-i vorba de acuzaţie, atunci află că-i vorba de comerţ cu stupefiante.

Sunt gata să bag mâna în foc că Joe Laverne nu avea motive să creadă că aceasta ar fi cea mai fericită zi din viaţa lui!

16. S-AR PUTEA SĂ AVEM ZILE FRIPTE

Celula pentru reţinuţi are acum la secţie trei clienţi pe cate Crocker îi supraveghează pentru a nu discuta între ei.

Pe Laverne îl împing în faţa biroului meu. Se prăbuşeşte pur şi simplu într-un fotoliu şi face pe surdo-mutul. Cu toate că are asupra lui diferite obiecte, nu-mi este teamă că ar putea face vreo prostie. Mă duc în grabă la Crocker şi Stavros.

— Doi sunt de la mine, unul de la Bobby, mă informează Stavros. Niciunul nu vrea însă să vorbească.

— Se pare că asta-i o boală răspândită printre borfaşi, zic.

— Cum adică borfaşi? zice unul din cei trei pe care nu l-am mai văzut niciodată până atunci. Pe ceilalţi doi îi ştiu din văzute. Eu n-am nimic comun cu drogurile! Eu vreau un avocat!

Exemplul lui îl iau şi ceilalţi. Nimeni nu mai vrea să scoată o vorbuliţa până nu i se dă un avocat. Legea-i lege: îşi primeşte fiecare avocatul cerut şi peste un ceas sunt din nou în stradă! Liberi!

Laverne n-a suflat nicio vorbă măcar despre avocat, iar eu încă nu-l interoghez. Mă rezerv

pentru mai târziu, când va fi din nou linişte în secţie.

Căpitanul McNeil s-a întors demult la birou şi urmăreşte rezultatele activităţii noastre. Închizând dosarul celui de al treilea ins adus la secţie, Frank mă trimite după Crocker şi Stavros. Plec după ei închizând în urma mea uşa biroului lui McNeil.

— Tare aş vrea să ştiu de ce am avut astăzi atâtea vizite, întreabă Frank cu o expresie împietrită.

— Frank, ascultă… încep, dar căpitanul nu spusese încă tot ce avea de spus.

Ce se întâmplă dacă avocaţii celor trei băieţi reţinuţi vor face plângere? S-ar putea să avem zile fripte şi noi cei de la Manhattan Sud.

Abia acum îmi vine rândul să-i explic totul lui Frank. Ştiu că el nu vorbeşte atât de serios pe cât lasă să se creadă. Greşeala însă a fost comisă, iar Frank nu poate trece peste ea numai aşa…

— Am vrut să-i prind pe comercianţii care au vândut droguri celor trei morfinomani, care apoi au dispărut, îi explic. Apoi, mi-a venit ideea cu Laverne. Mai mult ca sigur, însă, că va trebui să-l pun şi pe el în libertate dacă va cere un avocat. Învinuirea pe care i-o aducem stă pe picioare foarte fragede.

— Am avut şi eu o idee, se apără Crocker. Numai cu băieţii ăia care ni i-au arătat pe vânzători n-au vrut în ruptul capului să vină cu mine la secţie.

— Şi la mine la fel, adaugă Stavros. Au spus ei câte ceva între patru ochi, dar nimeni nu-i poate obliga la un interogatoriu. Cum ajung la secţie, cum nu mai ştiu nimic.

Frank încearcă să-şi reţină un zâmbet. Cu toate astea rămâne grav şi dă din cap dojenitor.

— Nu trebuia să-i puneţi pe toţi trei la un loc. În grup se simt puternici. Câte unul trebuia, aşa poate reuşeaţi sa aflaţi câte ceva, Asta-i tot.

Acum, cu toate că se abţine, zâmbeşte. Crocker şi Stavros zâmbesc şi ei uşuraţi şi dispar ca nişte fulgere în camera de gardă.

— Theo, zice Frank privindu-mă de jos. În jurul ochilor i se strânge un cerculeţ de riduri, gura i se lărgeşte într-un zâmbet. Mai bine nici nu te mai întreb de unde ţi-a venit ideea aia cu Laverne…

17. N-AŞ PUTEA, DE PILDĂ, SĂ-ŢI ÎNCHID DUGHEANA…

Joe Laverne ştie mai puţine decât căpitanul McNeil. El nici idee n-are că nu-l am cu nimic la mină. Interogatoriul morfinomanului care a atacat farmacia nu mă ajută prea mult. Oricare avocat poate spune că am făcut presiuni asupra lui pentru a ajunge cât mai aproape de pielea lui Laverne.

Toate astea Laverne nu le ştia, desigur, când, în urmă cu trei ceasuri a fost adus de Crocker în biroul meu.

— Îmi pare rău că a trebuit să aştepţi atâta, Joe, îi zic în loc de bun venit. O ţigară, o cafea? Ceva de mâncare?

Pentru a-l convinge că sunt un simpatic, îl trimit pe Crocker la cel mai apropiat magazin de delicatese, după nişte sandvişuri. Până se întoarce, discut cu Laverne, la general, despre lumea drogurilor din Manhattan, dar el nu se arată prea încântat de tema propusă de mine. Renunţ în cele din urmă, mă salvează Crocker care vine cu un pachet de mâncare în mână.

Desfac bucuros hârtia.

— Eu nu vreau nimic, mormăi Laverne, Eu vreau să fiu lăsat să mă duc acasă, locotenente!

— Nici măcar un sandviş cu carne de pui? zic ţinându-i-l sub nas. Nu? Atunci îl mănânc eu. Şi lui Laverne nu-i rămâne decât să privească cum dispare puiul printre dinţii mei. N-ar trebui să te

grăbeşti atât de tare să ajungi acasă, Joe. S-ar putea ca vecinii să creadă că te-ai distrat bine la noi!

Faţa lui trădează durere. Se uită apoi cu jind cum Crocker duce mâna după un sandviş cu şuncă afumată. Joe se linge pe buze.

— Asta-i pentru tine… Ia şi gustă-l, îi zic tăindu-i în acelaşi timp pofta de mâncare, pentru că îi întind şi fotografiile celor trei. Se uită la ele ca la nişte şerpi veninoşi care i s-ar învârti în jurul sandvişului. Cu toate acestea, muşcă vârtos din el.

— Pe unul dintre ei îl cunoşti. Şi ştiu şi pe care anume. Vreau însă s-o aud de la tine.

Joe dă din cap.

— Nu ştiu de unde ar trebui să-l ştiu, zice şi se întinde după un sandviş cu ou şi castraveţi.

— Ar fi mai bine dacă ţi-ai aminti, Joe, încerc eu să-l aduc pe drumul cel bun. Eu nu te-am întrebat de unde-i cunoşti pe unul dintre ăştia. Vreau să ştiu numai dacă l-ai văzui pe undeva… Aşa că dă-i drumul, sau vrei să aduc martorul? O să dureze mai mult. Iar tu n-ai prea vrea să mai rămâi.

În cele din urmă, se hotărăşte să vorbească.

— Bine, fie! Pe ăsta l-am văzut, zice arătând fotografia lui Jerry de Wilda.

Spusele lui concordă cu spusele băiatului reţinut la farmacie.

— Dintre ceilalţi, sigur nu cunoşti pe careva? Drept răspuns, el se mulţumeşte să dea din cap. Atunci spune-mi ceva despre ăsta.

Sandvişurile dispar repede, de aceea trebuie să mă grăbesc. O clipă se face linişte în birou. Laverne înfulecă şi nici prin cap nu-i trece să vorbească.

— Eu încă mai aştept să-mi spui ceva. Uite, am să fiu foarte sincer cu tine. Momentan nu pot face prea mult împotriva ta. Nu pot, de pildă, să-ţi închid dugheana. Pot însă să-i trimit pe colegii de la „Stupefiante” să te pună niţeluş sub lupa. Şi tu ştii bine ce înseamnă asta…

Joe continuă să şadă îndărătnic în faţa biroului meu.

— Bine, ce vreţi să ştiţi?

— Spune-mi ce ştii despre omul ăsta din fotografie.

Laverne se gândeşte îndelung, iar eu îmi dau foarte bine seama de ce este atât de refractar.

— Omul ăsta, zice Joe, arătându-mi-l pe Jerry de Wilda, a vrut de la mine ce eu nu aveam. L-am recomandat mai departe.

— Cu alte cuvinte, se amestecă în vorbă şi Crocker, a vrut o cantitate de stupefiante pe care tu nu o aveai. Şi tu i-ai recomandat pe altcineva de la care ar fi putut face rost, nu?

— N-am spus nicio vorbuliţă despre asta, strigă Laverne.

— Bine, bine, îl întrerup. La cine l-ai trimis?

Trebuie să-l întărit pentru a vorbi mai departe.

— La Arty Miller, bombăne el abia perceptibil. Dar vă rog să nu spuneţi nimănui că ştiţi de la mine acest nume.

— OK, zic ducând arătătorul la capul lui. Şi dacă mai spui şi unde l-aş putea găsi pe acest Arty Miller, îţi promit să tac ca mormântul.

Bombăne numele unui bar din Harlem, în apropiere de Central Park.

— Acum pot să plec? întreabă cu speranţă în glas.

— Să pleci? Nu. Acum plec eu. Şi chiar la întâlnirea cu domnul Arty Miller. O să mai stăm de vorbă amândoi, dar numai după ce voi discuta şi cu el. Nu uita că am împotriva ta un martor care te-a văzut vânzând droguri băiatului din fotografie…

Laverne este însă destui de hoţ pentru a nu întinde coarda şi mai mult. Renunţă iarăşi să mai opună rezistenţă şi se lasă dus în celulă. Îl iau pe Stavros şi pornim amândoi spre Harlem.

18. SA MOR EU DACĂ ĂŞTIA NU-S CURCANI!

Nu suntem primiţi prea prieteneşte când oprim în faţa barului din Harlem. Barul se numeşte „Stella” şi arată ca un decor de la Hollywood, prăfuit… Ospătarul şi chelneriţa nu sunt cu mult mai curaţi decât localul.

— O vizită rară, zice cineva din spate. Să mor eu dacă ăştia nu-s curcani!

— Două beri, comand scurt. Ne-au recunoscut că suntem poliţişti, aşa că pot juca cu cărţile pe masă. Care din voi e Arty Miller?

— Din fericire nici unui, meştere, mi-o retează un tinerel care se sprijină de uşă şi ne priveşte cercetător. Este îmbrăcat în blugi şi geacă şi poartă adidaşi albi în picioare. Mai mult ca sigur că ştie sa fugă repede, căci sunt sigur că-şi câştigă existenţa furând poşete şi rupând-o apoi la fugă.

Mă apropii încet de băiat şi mă opresc în faţa lui.

— Cum adică din fericire?

Îşi muşcă buzele dispreţuitor.

— De fapt şi la urma urmelor, dv. cine sunteţi? Aveţi cumva şi vreo legitimaţie, domnule?

Cu o mişcare calmă scot legitimaţia din buzunar şi i-o vâr sub nas.

— Locotenentul Kojak, prietene! Cumva aveţi şi voi legitimaţii la fel de frumoase ca ale noastre?

Tac cu toţii şi se uită în pământ. Nu purced să le controlez hârtiile şi ei privesc asta cu recunoştinţă.

— Unde-l găsesc pe Arty Miller, întreb şi mă întorc către tinerel. Acesta însă îşi luase picioarele la spinare. Ceilalţi se consultă între ei.

— Îl găsiţi între străzile 152 şi 155 vest şi între Brodway şi strada Amsterdam, zice unul dintre ei, care şedea cel mai aproape de noi. Cam pe acolo, pe meleagurile alea l-aţi putea găsi.

— OK, mulţumesc, zic. Şi după ce pot să-l cunosc pe Arty Miller?

— O, sigur îl găsiţi, vine răspunsul.

Mă opresc şi mă uit la Stavros. Creţul sta lângă bar şi se uita visător la halbele de bere. Deodată, se aprinde la faţă.

— Cimitirul Sfânta Treime! strigă. Între străzile 152 şi 155 şi Brodway se află un cimitir.

Toţi cei din local încep să râdă. Trebuie să mă stăpânesc ca să nu mă enervez.

— Stavros, fă comandă la centrală. Stavros se repede la aparat. De ce a murit Arty? îi întreb pe foştii lui camarazi.

— De o boală absolut banală, locotenente, se amestecă pentru prima dată în vorbă proprietarul. S-a îmbătat.

Stavros ţine receptorul şi-mi face semn; informaţiile au răspuns. Urma pe care tocmai ne-am pus a eşuat ca o navă pe nisip. Plătim şi plecăm acompaniaţi de remarcile maliţioase ale clienţilor.

La secţie, Joe Laverne mă priveşte disperat. Mă reped spre celula pentru reţinuţi ca şi când aş vrea s-o smulg din balamale.

— Mi-ai dat o pistă! răcnesc la el printre zăbrele. Arty Miller! Zici că el mă poate ajuta, ai? M-ai luat de prost, Joe, numai că toate, astea se întorc împotriva ta…

Se retrage speriat înapoi spre perete, vrând parcă sa iasă printre zăbrele.

— Eu… Eu nu ştiu… Ce vreţi de la mine, locotenente? V-am spus adevărul!

— Se poate… Glasul meu aproape că tuna în camera de gardă. Tresar până şi ferestrele. Acum pot să-ţi spun şi de ce ai fost atât de amabil; pentru că Arty Miller e mort!

Laverne se face mai palid cu două nuanţe. Îşi caută în zadar cuvintele. Mă întorc de la el cu umerii căzuţi. Îl cred că într-adevăr nu ştia. Miller murise în urmă cu o săptămână, de ciroză.

— Hei, locotenente! strigă el după mine. Locotenente! Habar n-am avut! N-am ştiut că…

Mă întorc nesigur spre cabină şi o deschid.

— Te cred, Joe, zic solemn. Este pentru prima dată în viaţa mea când cred un escroc…

Joe Laverne îşi ia repede sacoul şi vrea să alunece pe lângă mine. Îl prind de mână şi îl duc în biroul meu.

— Acum ce mai vreţi, locotenente? se tânguieşte după ce îl fixez pe scaunul din faţa mea. Doar v-am spus tot ce ştiu.

Mă aflu într-o situaţie atât de fără ieşire încât trebuie să folosesc orice mijloc.

— Omul pe care l-ai văzut în fotografie a dispărut fără urmă. Daca-l vezi pe undeva mă suni. Treaba asta e valabila şi pentru ceilalţi din fotografii.

Laverne iradiază de bucurie, de parcă i-aş fi făcut cel mai frumos cadou.

— Bineînţeles, locotenente, că voi face totul pentru dvs., promite el ipocrit.

— Numai vezi cumva să nu te speteşti, zic cu răutate. Şi încă ceva: fii foarte atent la cei tineri şi foarte puternici. Dacă se întâmplă ceva cu vreunul din ăştia mă suni imediat. Clar?

Laverne se jură de câteva ori că aşa va face, încât ai fi în stare să-l crezi. După aceea, îi dau drumul, iar el îşi freacă mâinile de bucurie.

19. LA MIEZUL NOPŢII, LA CHEIUL 29 EAST-RIVER

A doua zi, miercuri, cazul nu progresează cu nimic. Îmi petrec ziua făcând ordine prin sertare şi hârtii. Până acum a izbucnit de mai multe ori furtuna pentru că în acest război al hârtiilor am dat de unele date cu întârziere. Iată că acum mă aplec asupra lor cu încăpăţânare. Se pare că Frank nu crede în ceea ce fac eu. Înainte de a pleca de acasă, vine şi mă întreabă dacă am ceva pentru seară. Pot să-l asigur foarte sincer că nu am nimic.

După slujbă, trec prin câteva baruri din Greenwich Village şi prin câteva spelunci din cartierul chinezesc, precum şi în Browery, în speranţa că poate aflu ceva despre cei dispăruți. Zadarnic, însă…

Joia se derulează foarte încet. Dimineaţă găsesc pe birou o telegramă potrivit căreia „Missona” nu se arătase încă pe nicăieri. Întreaga zi este un chin pentru mine. În cazul de care mă ocup nu fac niciun pas înainte. Îi ajut în schimb pe alţii unde pot şi eu. Seara, la şase, sunt complet epuizat. Îmi mai rămâne o singură dorinţă: să mă duc acasă, să mă întind în şezlong şi să dau drumul televizorului. N-am chef nici măcar de un pahar de vin.

La 18.20 fix, biroul meu este curat şi sting lumina. Sună telefonul. Mă uit o clipă la pâlpâirea beculețului roşu. Să ridic, să nu ridic… Ce-ar fi dacă… De fapt, puteam fi plecat de mult…

— Kojak, răspund la aparat.

— Cu dumneavoastră vrea, locotenente, zice Al, cu glas extenuat. Chemătorul nu vrea să-şi spună numele. Vă fac legătura. OK?

— OK, zic şi mă întorc lângă scaun. Cine o fi având nevoie de obositul locotenent Kojak?

În aparat, se aude un ţăcănit, apoi, peste glasul lui Al Vine, un respirat adânc. Ca şi cum cel care sunase era la capătul unei curse rapide.

— Kojak, şuieră glasul. Un glas schimbat, asta înseamnă că-l cunosc pe respectivul. Kojak, eşti acolo?

— Cine-i la telefon? întreb cu glas măsurat.

— Astă seară puteţi da lovitura vieţii, zice insul la telefon. La miezul nopţii, la cheiul 29 East River. Nu uitaţi să veniţi singur…

— Şi mă rog, de ce să vin? întreb indiferent. Mă prefac că mă plictiseşte, cu toate că mă interesează în cel mai înalt grad. Cu timpul, omul se obişnuieşte să-l cunoască pe cel care vrea doar să

hărţuiască poliţia sau pe cel care ştie cu adevărat ceva. Iar omul ăsta ştie ceva interesant.

— Dv. să veniţi, îl aud râzând în aparat. Doar sunteţi cel care îi căutaţi pe dispăruţi, nu? Şi pe asasinul lui Jim Finch…

— Hei, aşteaptă o clipă! Dar el închide…

Trântesc înfuriat receptorul în furcă şi alerg spre biroul lui Frank. E întuneric. Mă reped la spălător, dar nici acolo nu-i lumină.

— Căpitanul a plecat acum un sfert de oră, locotenente, strigă după mine Al Vine.

— Caută-l fulger pe căpitan şi fă-mi legătura la mine.

Pe condor îi întâlnesc pe Crocker şi Stavros.

— Rămâneţi aici, strig către ei. Unde sunt Weaver şi Saperstein?

— Au plecat, răspunde Crocker intrând neîncrezător. Dar care-i chestia?

— O să avem o noapte fără vise, răspund şi fug în biroul meu, unde se aude telefonul. La aparat, McNeil. Peste o jumătate de oră maşina e la secţie.

20. EXECUTAŢI PLANUL A!

Cheiul 28 aparţine de societatea East Coast Overseas şi este închis în seara asta. Nu ridică ancora şi nu o aruncă niciun vas. Cu toate acestea, aici toate arată neaspectuos. Peste tot numai macarale şi containere, ca şi când cu ele s-ar fi jucat un uriaş şi le-a lăsat apoi de izbelişte. N-avem idee ce anume se va petrece aici, ştim doar că ceva se va petrece.

Am luat legătura cu organele corespunzătoare pentru a ne asigura liniştea în timpul misiunii. Ne ajută şi poliţia portuară. Ea a ocupat cheiul şi a ancorat în apropiere o barcă pentru supraveghere. Noi luăm în primire Şoseaua Sud, un carosabil îngust care se târăşte de-a lungul cheiului,

despărţită de port printr-un gard de fier. Gardul însă nu impune respect nici unui copil de trei anişori, el poate fi tăiat şi cu un coupe-papier. La fiecare poartă este câte un observator.

Căpitanul McNeil şi cu mine conducem acţiunea, chiar dacă nu ştim despre ce este vorba. Pe Crocker şi Stavros i-am plantat chiar lângă Şoseaua Sud. Aşteaptă fiecare în maşină şi este în legătură cu noi prin aparatul de emisie-recepţie. Mai sunt angrenaţi Weaver şi Saperstein. Pe ceilalţi nu i-am mobilizat. Weaver aşteaptă în maşină sub podul Manhattan. Nu bate la ochi şi e bine ascuns printre coloanele podului. Saperstein, într-o maşină a poliţiei, supraveghează în Brooklyn, la numai şase blocuri de locul unde ne aflăm noi. Ei formează, ca să zic aşa, echipa de şoc din spate.

La ora zece, ne-am luat locurile în primire, Acum este 23.47. Frank şade alături de mine lângă aparat şi-i cheamă încă odată pe toţi participanţii la acţiune.

— Un Chevrolet Sting Rey, comunică Weaver. Maşina suspectă se îndreaptă spre East-River. Repet: un Sting Rey alb. Direcţia East-River. Terminat, Weaver.

Bineînţeles că un Sting Rey prin părţile astea şi la ora asta nu poate fi decât suspect.

— Aici Crocker! Maşina suspectă vine fix spre mine!

— Sunt Kojak. Crocker, ascunde-te până nu eşti văzut!

— Gata, răspunde Crocker aproape speriat.

— Aici Stavros. Maşina a trecut chiar acum de Crocker! Direcţia: Cheiul 29. Peste câteva secunde ajunge la poartă. Terminat.

— Aici Frank McNeil! Glasul îi este la fel de calm ca întotdeauna. Executaţi Planul A. Repet: Planul A!

Asta înseamnă că totul trebuie să se desfăşoare fără complicaţii. Îndată ce maşina suspectă opreşte

la poartă îi tăiem împreună cu Crocker şi Stavros drumul din spate. În faţă, se vor găsi cei de la poliţia portuară.

Frank priveşte calm prin parbriz. Chevroletul alb se află la vreo opt lungimi de maşină de poartă. Şoferul frânează brusc, astfel încât în faţă maşina vine „în genunchi”, în timp ce din spate se ridică în aer. Mă uit atent în dreapta. Deasupra unui container apare chipul unui poliţist. Cel din Chevrolet observă.

— Drace! urlu şi decretez: Planul B! Imediat. Planul B! Strigă şi Frank, evident nu din cale-afară de calm.

Planul B conţine exact ce facem noi acum. Cu acceleraţia împinsă la refuz mă arunc asupra Chevroletului, încercând să-i tai drumul. Din dreapta Stavros face acelaşi lucru, în timp ce Crocker vine din stingă. Pe chei, e animaţie. Cei din poliţia portuară îşi părăsesc posturile, dar de ajutat n-au cum ne ajuta.

Stavros ajunge până lângă Chevrolet, când acesta dă înapoi cu pneurile şuierând şi întoarce într-o clipă.

Ne aruncăm tare spre maşina albă şi ne trezim zguduiţi, într-o clipă observ feţele a patru oameni, apoi maşina trece pe lângă bara noastră de protecţie şi, apoi, mai departe, pe lângă Crocker.

— Stai! Poliţia! tună glasul lui Frank la microfon. Sunteţi încercuiţi! Orice rezistenţă este zadarnică!

Numai că indivizii, care ştiau de la bun început ca au de-a face cu poliţia, reuşesc să spargă încercuirea. Se aruncă în Crocker şi-l catapultează cu maşina pe o grămadă de pietre. Maşina lui Crocker se apleacă într-o parte, apoi cade la loc.

Stavros se află de cealaltă parte. Pentru a putea trece la urmărirea Chevroletului, ar fi trebuit să fi întors mai de mult. Acum numai noi îl mai putem prinde din urmă.

— McNeil către Saperstein! strigă Frank. Chevroletul Sting Rey aleargă pe Şoseaua Sud în direcţia podului Williamsburg! Weaver, fugi în strada Madison!

Frank decretează alarmă generală. Ne ţinem aproape de ei, încercând să depăşim pe stânga. Ei ocupă imediat mijlocul şoselei. Imposibil să-i depăşim într-un spaţiu atât de îngust. Forţăm pe dreapta, ei revin la loc. Geamurile maşinii noastre sunt deschise, vântul rece face să-mi lăcrimeze ochii.

Aprind lumina roşie de deasupra maşinii şi pun sirena în funcţiune. Îndrept reflectoarele deschise la maximum asupra Chevroletului. Observ mişcare lângă mine. Frank se apleacă pe geam şi începe să tragă.

— Atenţie! urlă.

Pe geamul din spate-dreapta al Chevroletului se apleacă un individ. Nu-i văd faţa, îi zăresc doar automatul îndreptat spre noi. Oprim. Frank revine pe canapea.

Automatul urlă infernal. Parbrizul ni se sparge şi cioburile cad peste noi. Frank geme în aşa fel încât mă trec fiori de gheaţă.

— Ce ai? strig la el, dar împuşcăturile sună mai puternic decât cuvintele mele. Nu-l pot vedea pe Frank pentru că stăm chirciţi amândoi. Şi n-am nici cum să-l ajut atâta timp cât focul continuă asupra noastră.

Deodată, se aşterne liniştea. O asemenea linişte, încât aud trosnetul rămăşiţelor parbrizului desprinzându-se încet de ramă. Mă ridic şovăind şi mă uit la Frank. Pe frunte îi curge sânge dar zâmbeşte.

— E-n regulă, Theo!

Mă orientez cu greu. Momentele hotărâtoare nu le-am trăit – eu şi Frank – pentru că a trebuit să stăm aplecaţi. Dintre oamenii noştri se află prin apropiere numai Crocker, dar maşina lui e scoasă

din circulaţie. Roata din faţă-dreapta stă acum prinsă oblic faţă de puntea din faţă.

Pe şosea zac doi oameni împuşcaţi. Stomacul îmi este cuprins de convulsii, inima îmi bate în gât. Nu-i pot recunoaşte. Nu cumva sunt, pentru Dumnezeu, de-ai noştri?!

— Mergi într-acolo! strigă Frank. Îşi şterge sângele de pe frunte şi pune mâna pe aparat. Trec în fugă peste şosea. În acelaşi timp sare de la locul lui şi Crocker şi aleargă spre mine. Mă aplec asupra primului individ aflat pe şosea. De aproape, îmi dau seama după haine că nu-i unul de-ai noştri. Îi întorc şi văd o faţă împietrită. E tânăr, în jur de douăzeci de ani. Mort. Un glonte în cap.

Celălalt zace la câţiva paşi, lateral, în spate, printre cutii goale şi coji de banane. Nici el nu este cineva din secţie. Chipul îmi este însă cunoscut. Un glonte i-a atins ochiul drept, dar asta nu i-a schimbat înfăţişarea.

— Jimmy Spassky! exclam cu jumătate de glas.

Crocker se află lângă mine şi se uită la mort.

— Au fost aruncaţi amândoi din Chevrolet, mă informează. N-am avut ce face, locotenente!

— E-n regulă, îl întrerup. Unde sunt ceilalţi?

— Stavros îi urmăreşte. Pe Saperstein şi Weaver nu i-am văzut deloc.

Mă întorc copleşit la maşina noastră. Arată ca o sită, nici nu mai seamănă a maşină. Nu mai are parbriz, capota e ciuruită iar unde ar fi trebuit să fie farurile n-au mai rămas decât găurile. La capătul Şoselei Sud, apare o lumină roşie, pâlpâitoare, apoi alta şi alta. Îşi face apariţia şi poliţia portuară.

— Cum e? îl întreb pe Frank, El zace cu ochii închişi pe scaunul de lângă şofer ţinându-şi batista pe frunte. Deschide apoi ochii şi mă priveşte cu reproş.

— Mă simt colosal, cum altfel? Datorită măiestriei şoferului m-am lovit cu capul de marginea bordului apoi m-am tăiat într-o sticlă.

Capul îmi vâjâie şi îmi curge sânge. Mă simt în schimb, colosal…

— Ceilalţi ce fac? întreb arătând spre microfon. Au ajuns Chevroletul?

Frank abia mişcă din cap.

— N-am idee, aparatul s-a defectat.

Răsucesc cheia de contact dar s-a defectat şi motorul. Între timp, sosesc două salvări şi câţiva poliţişti din port. Doctorul de pe prima salvare îl îngrijeşte pe Frank. Celălalt se repede la mine şi încearcă să mă tragă în ambulanţă. Mă sustrag şi fug spre Crocker, mă afund în scaun şi răsucesc butonul emiţătorului. După primele rapoarte, e limpede că Chevroletul a dispărut. Maşinile din patrulare supraveghează degeaba în Manhattan. Podurile spre Brooklyn sunt închise. Stavros şi Saperstein se întorc şi ei. Şi chiar dacă au găsit Chevroletul, pe asasini tot nu i-au prins.

— Cine e Jimmy Spassky? întreabă Crocker.

— Spassky Jimmy, patruzeci şi opt de ani, alb, spun eu din memorie datele personale. Condamnat de câteva ori pentru trafic de droguri. L-am cunoscut. De câteva ori mi-a dat idei bune…

Îmi pare rău că Jimmy Spassky a murit şi că a sfârşit-o în felul acesta. Nu se poate spune despre el că a fost un sfânt, dar nici cel mai rău dintre oameni.

— Credeţi că el a fost anonimul de la telefon? întreabă Crocker.

— Să-l vedem mai de aproape.

Cobor din maşină şi mă duc din nou lângă Jimmy. Crocker era deja lângă el. Îi examinez cu atenţie buzunarele. Nu are armă şi asta mă miră. Spassky nu s-a dat niciodată în vânt după arme, el era, după cum am mai spus, o rotiţă neînsemnată. Nu are asupra lui vreun carneţel sau aşa ceva. Tocmai aveam de gând să-l las când ceva îmi foşneşte printre degete. Scot din buzunarul din stânga o bucăţică de hârtie de mărimea unei cutii de chibrituri. Încep să fluier.

— Priveşte, îi arăt hârtia lui Crocker. Am găsit-o în buzunarul lui Spassky.

— Este numărul nostru de telefon! Numărul secţiei noastre! zice Crocker tare.

— Şi interiorul meu, adaug. Aşa că ideea aia cu cheiul 29 a lui a fost. Ceva s-a întâmplat cu el, altfel n-ar fi ajuns în Chevroletul ăla.

Lângă noi, îşi fac apariţia cele două maşini din care coboară Saperstein şi Stavros. Weaver vine imediat după ei. Se uită disperaţi la cei doi morţi, apoi la căpitan, care se apropie cu capul bandajat.

— Căpitane, Chevroletul ăla… începe Weaver.

Frank face cu mâna a lehamite.

— Ştiu, zice. Să ne ocupăm acum de aceşti oameni. Ai mai aflat ceva, Theo?

Fantastic cum ştie Frank să treacă peste necazuri. Ar fi putut să înceapă să le reproşeze că ăia au fost mai repezi, că…

— Acesta este Jimmy Spassky, îl informez pe căpitan. A avut în buzunar o hârtiuţă cu telefonul nostru şi interiorul meu.

— Aşadar, el a fost cu cheiul 29… constată Frank. Altceva?

— Altceva nimic, zic ridicând din umeri. Tocmai voiam să-l examinez pe celălalt mort.

— Şefule, nu vi se pare frapant*?* întreabă Crocker arătând spre blugii tânărului. Mă priveşte şi rămâne în expectativă aşteptând răspunsul meu.

— Nu-l cunosc, zic şovăind.

Crocker oftează din toţi rărunchii.

— E bine făcut, puternic, zice. La fel ca Jim Finch şi Josip Bragovich…

Eu cu Frank ne uităm unul la altul cu subînţeles. Crocker are dreptate, cazul trebuie privit din alt unghi, într-o altă lumină…

Chevroletul deteriorat se află sub podul Williamsburg. L-au găsit acolo întâmplător unii de pe o maşină de patrulare. Frank îi trimite acolo pe Saperstein şi Weaver. Ceilalţi rămân pe loc pentru a ajuta tehnicienilor şi doctorilor, prin buzunarele

morţilor, nu mai găsesc nimic. Tânărul avea asupra sa numai ţigările şi bricheta. Niciun fel de hârtii, vreo cheie, ceva.

— Fă nişte fotografii tânărului în blugi, îi zic fotografului. Unele care sa poată fi trimise şi ziarelor. Câteva să fie mai discrete, pentru ca membrii familiei să nu mai sufere încă un şoc.

21. UŞA DV. MI-ESTE DESCHISĂ MAI MULT DECÂT TREBUIE, LOCOTENENTE!

Schimbul de focuri din cursul nopţii a atras câţiva reporteri. Le promit fotografii, pentru că nu vreau să facă ei fotografii celor doi morţi. Frank transmite la centrală chestionarul privitor la Jimmy Spassky. Răspunsul îl primim după zece minute, dar nu conţine nimic nou.

Ne întoarcem la secţie, iar căpitanul McNeil vorbeşte cu câţiva oameni influenţi. Se alege cu promisiunea că fotografia celui tânăr va fi difuzată prin televiziune, pe toate canalele.

— Nu vrei să te duci acasă? îl întreb pe Frank la trei dimineaţa. Stăm amândoi în biroul lui. Uşa care dă în camera de gardă este întredeschisă. De acolo, se aud, tunând, glasurile celor din schimbul de noapte. Sună un telefon.

— Rămân aici, aştept încă un telefon, răspunde Frank încet. Cu doctorul legist.

— Tu aştepţi procesul verbal al autopsiei? zic ridicând sprâncenele. Mai vreau să adaug ceva, dar Frank se repede la telefon cu iuţeala fulgerului. Pune, apoi, receptorul în furcă şi zâmbeşte,

— Cei doi n-au fost atinşi de gloanţele noastre!

Abia acum îi înţeleg îngrijorarea.

Tocmai ne îndreptăm spre scări, când primim o nouă comunicare. Ne-o aduce unui din băieţii de la camera de gardă. Câteva date comunicate de la

centrală despre Chevroletul Sting Rey, A fost dat dispărut în urmă cu o seară…

— De ce a sunat Jimmy Spassky? mă întreabă Frank când ajungem, în sfârşit, în faţa clădirii. Înaltă capul şi adulmecă aerul nopţii. Pansamentul îi este umezit de sânge.

— O să mai vorbim noi despre asta după ce o să dormim puţin.

— Cu alte cuvinte, nici tu nu ştii…

Frank ridică mâna în semn de salut şi porneşte spre maşina lui. Rămân câteva clipe nehotărât. Pe cea mai înaltă treaptă, apoi fac stânga-mprejur şi mă întorc în birou. La ce bun să mai plec acum acasă? Restul de noapte mi-l voi petrece pe unul din paturile celor care fac de gardă.

Nu dorm prea mult. La şapte mă ridic în capul oaselor, îmi rotesc capul şi-mi dau imediat seama că nu mai are rost su mai stau în pat. Mă ridic cu o respiraţie bolnăvicioasă şi mă duc la spălător. Apa rece mă înviorează într-atât încât pot merge direct la o ceaşcă de cafea. După aceea, trec în revistă ştirile de peste noapte, sosite până la ora respectivă.

La opt şi jumătate, sunt prezenţi toţi colegii. Căpitanul are în frunte un pansament, făcut cu multă grijă de soţia lui.

Ascultându-i cu atenţie pe băieţii aceia zgomotoşi de la camera de gardă, aflu o mulţime de noutăţi. Cel mai important este punctul numărul unu: băiatul acela nu era morfinoman. Punctul numărul doi: cu toate astea, era umflat din cauza heroinei. Din cele două puncte, rezultă cel de-al treilea: avem de-a face cu un caz similar cu al lui Jim Finch.

— Poate a fost îndopat cu heroină împotriva voinţei lui, zice Crocker.

— Foarte posibil, îmi exprim eu acordul. Fotografiile mortului sunt de-acuma publicate. Nicio reacţie însă. Să trecem acum la Jimmy Spassky. Îţi aminteşti, Saperstein ce făcea Spassky

în ultima vreme? Continuăm să nu ştim de ce a fost omorât Jim Finch. Tu, Creţule, află dacă între Finch, Spassky şi cel ucis azi-noapte nu există cumva vreo legătură.

— ’Nţeles, şefule, răspunde Stavros, ridicând spre mine privirea lui melancolică. O pleoapă grea îi cade peste ochi. Ca şi când ar fi adormit, nu alta… Eu însă ştiu că nu doarme, ci gândeşte atent şi foarte adânc.

— Ceilalţi vor continua ca şi până acum, zic şi dispar în biroul meu. Nici nu apuc să mă aşez pe scaun, când sună telefonul. Al Vine îmi urează bună dimineaţa şi-mi dă legătura.

— Mă cunoaşteţi, locotenente, zice Joe Laverne. Mu cred că e cazul să mă mai prezint, nu-i aşa?

— Mă surprinde această convorbire atât de matinală. Despre ce este vorba?

— Aţi vrut informaţii, locotenente, zice Laverne. Trebuie să vă vorbesc între patru ochi.

— Bine, atunci vino. Uşa mea ţi-e deschisă tot timpul, îi spun foarte liniştit.

— Uşa dv. îmi este deschisă chiar mai mult decât trebuie, locotenente, refuză Laverne. Nu, de data asta veniţi dv. la mine. În parc, colţ cu strada Hudson.

Şi închide.

Am nevoie de o informaţie ca lumea, iar Laverne ştie bine acest lucru. Şi că m-aş duce oriunde s-o obţin.

— Crocker, strig în timp ce trec prin camera de gardă. Crocker sare ca ars şi vine la mine. Sunt cu adevărat foarte grăbit, să stau de vorbă cu Laverne, îmi zic în gând, dar vai şi amar va fi de capul lui dacă mă duce cumva cu preşul…

22. EU NU MINT, LOCOTENENTE…

Laverne aşteaptă deja în parc, dar văzându-l şi pe Crocker face o faţă lungă. Este însă destul de isteţ pentru a nu se ambala.

Ne face semn şi se retrage mai la o parte, până ajungem la o bancă unde nu putem fi văzuţi.

— Bună ziua, Joe, îl salut. Cred că ţi-e limpede ce urmează dacă încerci să mă tragi pe sfoară.

Se uită la mine cu ură. Nu mă ajută din prietenie, ci pentru că speră să tragă nişte foloase. Dacă ar putea face cum îl duce mintea, mai mult ca sigur că acum mi-ar pescui cadavrul din apă…

— Eu nu mint, locotenente, zice el superior. M-am gândit să vă fac o plăcere. Dar dacă nu sunteţi interesat…

Şi face o mişcare ca şi când ar vrea să plece.

— Dă-i drumul, ori vrei să-ţi cad în genunchi? Despre ce-i vorba? îl întreb încet.

— Despre tinerii aceia despre care aţi vorbit la secţie, zice Laverne şi se uită la mine şi la Crocker ca şi când noi ar fi trebuit să ştim de-acuma. Aţi spus că sunt deosebit ele puternici. Eu am cunoscut un tip dintr-ăştia, zice Laverne, apoi are o clipă de ezitare.

— Tânărul acela a venit la tine după marfă, zice Crocker care abia îşi stăpâneşte nerăbdarea.

— Nu-i ăla, refuză Laverne. Dv. doar ştiţi că… Voia să cumpere heroină… recunoaşte Laverne, spre totala noastră surprindere.

Crocker începe să tuşească. De mirare că nu şi-a înghiţit limba! Îl bat prieteneşte pe spate.

— Dv. ştiţi că eu nu vând heroină, continuă Laverne. Dar tânărul nu avea de unde să ştie că eu nu vând heroină. Deodată, în spatele lui a apărut un băieţaş care zice că-i dă el heroină câtă îi trebuie. Şi încă pe gratis. E de-ajuns sa meargă cu el…

— Bine întoarsă, zic şi mă uit la Laverne. Îmi povesteşte toate astea fără să-i fie frică că se compromite… Că se poate compromite numai spunându-mi că cineva a vrut să cumpere heroina

de la el. Nu-i vina lui că oamenii îl consideră comerciant de stupefiante?

— Bine, Laverne, cum arăta copilandrul ăla? îl întreb. Cum îl cheamă şi ce ştii despre el? Şi cum îl chema pe individul la care trebuia să meargă? Şi ce ştii despre el?

Închide ochii ca şi când ar vrea să se concentreze înainte de a vorbi. Cu toate că se gândise dinainte la fiecare cuvințel.

— Băiatul acela să tot fi avut vreo şaptesprezece ani. Tip de italian. Păr negru, ochi negri, pielea măslinie. Cam cu un cap mai mare decât mine şi musculos.

Crocker notează totul, eu reţin descrierea.

— Mai departe, dar individul acela?…

— Cam aşa de înalt ca dumneata, locotenente, zice Laverne, descriindu-l parcă l-ar fi învăţat pe dinafară. Păr deschis la culoare, ochi foarte apropiaţi, tenul roşcat, la vreo treizeci şi cinci – patruzeci de ani.

Şi-mi vâră în palmă o hârtie pe care, desfăcând-o, citesc un număr de maşină şi lângă el, subliniat, *Buick.*

Din clipa aceea, Joe îmi devine pur şi simplu simpatic.

23. DE ACUM NE PUTEM AŞTEPTA LA ORICE…

Pe drum fiind, discut cu centrala. Întreb în secţie dacă e ceva nou. În Manhattan nu s-a întâmplat aproape nimic.

Aducem cu noi în camera de gardă un vânt proaspăt. Sun imediat la „Variety Luncheonette” şi comand un prânz copios pentru mine şi Crocker. Weaver îmi aduce un bileţel.

— Răspunde centralei, zice şi dispare.

In uşă, apare Crocker. Îi fac semn să aştepte până citesc bileţelul.

— Ernest Larkin, zic cu jumătate de gură. Strada 47, numărul 407. Asta vine în apropierea străzii a noua, nu?

— Locotenente, afară… începe Crocker.

— Ăsta-i proprietarul maşinii despre care ne-a informat Laverne, îi zic lui Bobby. Dă cuiva biletul pentru a afla la faţa locului totul despre Ernest Larkin. Dar repede. Ce ai pe suflet?

— Afară aşteaptă nişte persoane care s-ar părea că-l pot identifica pe mortul de pe şosea. Părinţii lui şi doi fraţi.

Mă ridic fără să mai scot o vorbă şi îl împing pe Crocker spre camera de gardă. Crocker se duce cu bileţelul la Rizzo şi, după o sumară explicaţie, i-l pune pe birou. Mă apropii de omenii care stau lângă biroul lui Crocker. Mi se prezintă drept domnul Santer, învăţător şi soţia sa, fostă învăţătoare. Fiul mai mare lucrează la o bancă iar fata studiază.

— Am văzut fotografia aceea de la ziar… zice domnul Santer. Se stăpâneşte cu mare greutate. Suntem siguri că este fiul nostru, John.

— Dar nu avem nici cea mai vagă idee cum de s-a putut întâmpla aşa ceva, îl completează doamna Santer.

— Pentru noi totul este de neexplicat, ne asigură domnul Santer. Judecaţi şi dv., locotenente…

Scoase câteva fotografii. Scene de familie făcute de un fotograf profesionist.

— Dv. l-aţi… văzut pe… mort? întreabă înecându-se. E băiatul nostru??

Întreaga familie se uită la mine cu ochi rugători. Ei ştiu care este răspunsul meu, cu toate astea speră să neg cumplitul adevăr.

— Va trebui să-l identificaţi, domnule Santer, îi răspund cu glas neutru. O să vă conducă sergentul Crocker.

Crocker pleacă cu ei la morgă, de unde mă sună după numai zece minute.

— Mortul de pe Şoseaua Sud se numeşte John Santer. Acum e sigur…

— Întreabă-i despre viaţa lui cât mai multe, îi zic lui Crocker şi închid.

— Şefule, vârî Stavros capul pe uşă, nu am găsit nicio legătură între Finch, Spassky şi Santer.

— Trebuie să existe o legătură, zic bătând puternic cu degetele în masă. Numai că noi pur şi simplu nu o vedem.

Rizzo se întinde peste Santer care stă între uşi ca o statuie.

— Deocamdată, nu s-a aflat nimic despre Larkin, zice.

— Cine este Larkin? întreabă Stavros curios.

— Omul de care depinzi în clipa asta, îi răspund. Trebuie să-l găseşti din pământ, din iarbă-verde, fără însă ca el să se prindă că-i urmărit. Dacă te află, te propun pentru poliţia din Alaska, Stavros!

— Şi cât timp am de alergat după acest Larkin? întreabă Stavros speriat.

— Până ai să fii înlocuit. Şi dacă am să uit de tine, rămâi în coasta lui şi săptămâna viitoare. Clar?

— Aţi spus-o destul de limpede, locotenente, bombăne Stavros şi iese.

Rizzo îmi aduce o telegramă.

— Asta-i tot ce se cunoaşte despre Larkin, zice.

O parcurg în fugă cu privirea. Este adresa pe care o ştiu, în plus ocupaţia: „agent de asigurări”, citesc răspicat. Este trecut şi locul de muncă.

— De ce nu mi-aţi dat-o mai repede? I-aş fi dat-o lui Stavros.

Rizzo ridică neputincios din umeri.

— Dv., locotenente, aţi acţionat prea repede, se apără el.

Saperstein nu s-a arătat pe la mine în această dimineaţă. Plecat să-l caut, ne ciocnim la

jumătatea drumului.

— Nu trebuie să-mi spui nimic! strig la el. N-ai aflat nimic despre Jimmy Spassky!

— Dimpotrivă, mormăie el. Nu am niciun nume, nicio adresă, dar pot să vă spun că are o faimă ciudată.

— Faimă ciudată? zic aplecându-mă şi ducându-mi mâna la ureche pentru a auzi mai bine. Ce să-ţi spun, faima mă interesează fantastic când e vorba despre un borfaş din Manhattan!

— În ultima vreme Spassky a lucrat pentru sindicat, zice Saperstein solemn.

Mai să mi se taie respiraţia.

— O fâţă ca asta? întreb plin de neîncredere. Spassky şi sindicatul… Saperstein, cine a gândit asta în locul tău?

— Toţi vorbesc de asta, locotenente!, o ţine Saperstein pe a lui. Am întrebat cel puţin zece informatori…

— N-ai aflat nimic concret. Buuun, să presupunem că într-un fel sau altul Spassky a ajuns să lucreze pentru sindicat, că a avut de-a face cu oamenii aceia dispăruţi şi că, la un moment dat, treaba asta a început să i să pară periculoasă. A vrut să se retragă, de aceea mi-a dat telefon pentru ideea aia cu cheiul 29. N-a reuşit, complicii lui şi-au dat seama că au fost daţi în vileag. Din cauza aceasta a fost împuşcat în maşină. Şi pe John Santer l-au înlăturat tot pentru a nu le fi un martor incomod. După aceea, i-au aruncat pe amândoi din maşină, pentru a ne deruta.

— Chestia asta este foarte frumoasă ca teorie, locotenente, zice Saperstein cu consideraţie. Dar de demonstrat nu putem demonstra că aşa s-au întâmplat lucrurile.

— Nu încă, dar tu ai să mă ajuţi…

Cu puţin înainte de ora nouăsprezece, se întoarce la secţie şi Crocker. El a cercetat viaţa lui John Santer.

— Un tânăr absolut obişnuit, afirmă el. A studiat educaţia fizică, avea prieteni normali, prietene normale. Niciun punct negru pe harta vieţii lui. Doar în ultimele săptămâni a dispărut de câteva ori pe termene scurte, fără să spună nimănui ceva.

Îl informez pe Bobby cu datele aduse de Saperstein. Crocker face o mutră chinuită.

— Sindicat? întreabă el ca şi cum l-ar durea dinţii.

Exact gestul pe care-l face şi căpitanul când i se comunică acest lucru.

— De acum, ne putem aştepta la orice…

24. MĂ TEM CĂ VOM AVEA UN WEEKEND ISTOVITOR

Stavros nu are noroc. Agentul de asigurări, Ernest Larkin, nu s-a întors acasă. Nu s-a dus nici la firma la care lucrează.

Îl trimit pe Stavros acasă şi postez în faţa casei lui Larkin un om din schimbul de noapte.

Saperstein lucrează peste program pentru a afla cât mai multe date în legătură cu ultimele săptămâni ale lui Spassky. Avem nevoie să aflăm cât mai mulţi oameni cu care a venit în contact. Mai devreme decât mâine dimineaţă, nu am cum şti dacă truda lui Saperstein a fost sau nu încununată de succes. Momentan, nu-i nimic de făcut. Căpitanul McNeil ne dă un bun exemplu plecând acasă. Noi ceilalţi îl urmăm.

A doua zi, mă aşez la birou şi examinez ştirile venite în cursul nopţii. Spre surprinderea mea, în niciuna nu-i vorba de tânărul tip-italian. Se pare că se menţine în expectativă. Întrebarea este însă aceasta: cât de mult o va putea face?

— Şefule mai este nevoie să mă duc din nou la locuinţa lui Larkin? întreabă Stavros tuşind şi

bătând cu degetele în uşa deschisă. Şefule, am întrebat dacă…

Mă prefac gânditor şi-l privesc surprins.

— Îl urmăreşte cineva pe Larkin în locul tău?

— Astă noapte n-a venit acasă, răspunde Stavros. Trebuie să mă duc din nou şi să-l aştept?

După o jumătate de ceas e din nou la mine:

— Larkin şi-a luat concediu pentru ieri şi azi.

— Atunci, spune-i lui Al Vine să aibă grijă ca cineva să stea permanent în faţa casei lui Larkin. După descriere, îl poate cunoaşte fiecare! Dar, îndată ce vine, îl iei tu în primire. Până atunci, însă, rămâi tot timpul în secţie.

Restul zilei se derulează fără evenimente deosebite. În secţia Manhattan Sud, domneşte o linişte cumplită. Spre seară când vreau sa întreb de Saperstein, pe care nu l-am văzut toată ziua acesta vine de afară. Se îndreaptă spre mine făcând slalom printre birouri. Îl aştept cu mâinile în şolduri.

— Te-ai plimbat ziulica întreagă, ăsta-i cumva un nou mod de a-ţi face slujba? îl întreb zâmbind după ce-i observ faţa obosită. Măcar te-ai distrat ca lumea?

Se uită la mine cu reproş, apoi îşi dă seama că am glumit şi zâmbeşte şi el.

— A fost colosal, locotenente, zice pe nerăsuflate. Astăzi, am cunoscut Manhattanul din toate punctele de vedere. Nu există măcar o străduţă pe care să nu fi trecut măcar o dată.

— Dar cu folos?

Îl invit în birou, unde se prăbuşeşte într-un fotoliu. Comand două cafele.

— Alfonso Geriano şi Garry Lombard locotenente, zice Saperstein. Sorbind cafeaua fierbinte. Vă spun ceva aceste nume?

— Alfonso Geriano este adjunctul şefului sindicatului, iar Garry Lombard – mâna lui dreaptă. Asta o ştie fiecare poliţist. Dar tot mai susţii că Jimmy Spassky lucra pentru ei?

— Am găsit pe cineva care mi-a spus acest lucru, făcându-mi însă pssst! Bineînţeles că pentru tribunal asta nu e suficient.

— Ţie nu-ţi reuşeşte nimic, zic şi plec spre Frank. Căpitanul face ochii mari când aude cine este amestecat în cazul nostru. Din acest moment devine cazul cel mai important al secţiei.

Frank îi trimite pe Rizzo şi Cleary la locuinţa lui Geriano din cartierul de vest. Pe unde se aciuează Lombard nu ştie nimeni. La fel nu ştim nici despre Larkin S-ar părea că pe agentul de asigurări îi deranjează ceva la locuinţa lui.

Şi se mai pare că vom avea un weekend istovitor…

25. NIMENI N-ARE CHEF SĂ AJUNGĂ PE LUMEA CEALALTĂ

De ce tocmai duminică nu aud deşteptătorul şi dorm încă o jumătate de ceas, rămâne pentru mine o mare enigmă. Micul dejun şi bărbieritul cad de la sine, aşa că la secţie ajung gata enervat,

Stavros mă aşteaptă. Se mişcă febril ca un cal de curse care aşteaptă startul.

— Larkin şi-a făcut apariţia, strigă la mine peste întreaga cameră de gardă. Peste un ceas se întoarce la locuinţa lui.

— Şi ce mai aştepţi?, întreb morocănos în timp ce Stavros iese din camera de gardă.

Trecând pe lângă biroul lui Al Vine, acesta îmi dă un dosar subţire. Îl iau fără o vorbă, îl pun sub braţ şi mă duc la o cafea. Îmi aprind trabucul şi-mi pregătesc ustensilele pentru bărbierit şi numai după aceea deschid dosarul pe care mi l-a dat Al Vine. Dintr-o fotografie, îmi zâmbeşte un tânăr brunet cu ochi negri. Tip de italian.

Mă aşez pe birou strângând din dinţi. Dau drumul maşinii de ras şi mă rad absent, în vreme

ce citesc dosarul.

…Aldo Santini, douăzeci de ani, fiul unor emigranţi italieni. Locuieşte în Mica Italie din Manhattan. Fără antecedente. Descrierea făcută de Al Vine este îngrozitor de exactă.

— Crocker! strig, dar am o voce atât de cârâită, încât trebuie să tuşesc şi numai după aceea pot ţipa la el cu toată forţa: Crocker!

Îi arăt fotografia.

— Mai ia câteva fotografii de italieni tineri, zic acru. Te duci cu ele la Laverne, să vedem dacă ni-l alege pe cel pe care l-a mătrăşit Larkin.

Crocker pleacă cu fotografia în mână.

Îl strig pe Weaver şi, după câteva clipe, apare chipul lui cel negru.

— Am un furt, şefule. E nevoie neapărat de mine?

— Ceilalţi au treburi, îi răspund. Ia-ţi un aparat cu teleobiectiv ca lumea. Aici ai adresa lui Ernest Larkin. Stavros îi supraveghează casa. Să îi faci lui Larkin câteva fotografii. Nu avem nicio fotografie de-a lui. Clar? Treaba ta cum faci. Dacă vrei, poţi să te caţări până la etajul patruzeci…

Înţelege şi pleacă grăbit. Între timp, Frank se interesează direct la FBI despre Alfonso Geriano şi Garry Lombard. Numai că poliţia federală nu cunoaşte nimic despre oamenii din sindicat.

Rizzo şi Cleary se succed la supravegherea lui Geriano. Până acum, nu s-a întâmplat nimic şi se pare că nici nu se va întâmpla. Geriano este prea uns cu toate alifiile pentru a cădea în plasa unei urmăriri de rutină.

Când tocmai mă gândesc unde să iau prânzul, îşi face apariţia şi Crocker. Arată altfel decât de obicei, dar n-as putea spune ce anume este acest fel…

— Laverne l-a recunoscut imediat pe Aldo Santini. Se pare că el l-a ademenit pe Spassky în Buick.

Până să apuc sa-l laud pe Crocker pentru treaba bine făcută uşa biroului meu zboară în lături. Azi, la mine e ca într-un stup. Şi-a îndeplinit misiunea şi Weaver, care vine cu un teanc de fotografii…

— Vi l-am adus pe Larkin ăsta, şefule!

— Ia tu pozele astea, Bobby.

— Oh. Nu. Refuză el! E obligatoriu?

— Trebuie, îi ordon. Laverne e obişnuit cu tine. Te duci la el.

— … şi-i arăt poza lui Larkin amestecată printre altele, continuă Crocker în locul meu. În felul acesta vom şti dacă băiatul acela a fost ademenit de Larkin.

— Exact. Să te însoţească binecuvântarea mea, zic zâmbind şi ridicându-mă. Extraordinar, dar când o să-ţi cumperi şi tu o pălărie nouă?

Crocker se întoarce înfuriat.

— O am pe cap, locotenente!, bombăne şi iese trântind uşa.

După un prânz fulger, care mi-a zăcut în stomac multe ore după aceea, aflu de la Crocker că Laverne l-a identificat şi după fotografie pe Ernest Larkin. Imediat se anunţă şi Stavros spunând că Larkin încă nu a părăsit locuinţa. Îl trimit pe Crocker în chip de întăritură pe strada 47 vest.

Am un scurt sfat cu căpitanul McNeil. După părerea lui ne este cât se poate de clar că niciunul dintre noi n-avem habar cum a ajuns Alfonso Geriano boss sindical.

— Şi chiar dacă am băga la zdup pe unul dintre oamenii săi – gândeşte Frank cu glas tare – nu se va găsi niciunul care să depună mărturie împotriva lui. Şi asta pentru că nimeni n-are chef să ajungă pe lumea cealaltă.

— Să aşteptăm numai să ne pice în palmă unul dintre ai lui, zic îngândurat, şi-l obligăm noi după aceea să ciripească.

26. ÎN SFÂRŞIT, IATĂ URMA

La ora cinci după amiază, Frank îi trimite acasă pe cei de care nu mai are nevoie. O ţine morţiş să mă duc şi eu. Plec fără să-i spun, însă, că mă duc în strada 47, pentru a-l schimba pe Stavros. Creţul e fericit că se poate odihni şi el după îndelungul planton la locuinţa lui Larkin.

Parcăm, eu şi Crocker, unul lângă altul. Geamurile sunt lăsate şi discutăm direct. Supraveghem separat şi, din când în când, vorbim prin aparat.

La 19.04, Ernest Larkin iese din casă şi se îndreaptă spre Times-Square. Declanşăm urmărirea. Îi dau ordin lui Crocker să-l depăşească şi să-l aştepte. Larkin trece pe jos de primul bloc apoi deschide Buickul şi se aşază la volan.

— Kojak cheamă pe Crocker! Cobor şi-l urmăresc pe jos pe Larkin! Rămâi în maşină! Iau cu mine aparatul portabil!

Bobby confirmă recepţia. Deocamdată totul merge foarte bine. Ba chiar foarte bine, îmi zic, însă trebuie să mă concentrez pentru a nu-l pierde din ochi pe Larkin printre atâţia trecători. Se opreşte în dreptul cinematografului, se uită la vitrină privind cu grijă în jur. Este atent să nu fie cumva urmărit? Îmi dau repede seama că, de fapt, „măsura” nişte tineri.

În sfârşit, i-a căzut o victimă: un uriaş blond, trecut de douăzeci de ani. Când tânărul dă să intre într-un bistro, Larkin i se aşază în coastă. În sticla vitrinei văd cum Larkin îl acostează, îl invită la un păhărel şi la o gustărică. Îmi aprind trabucul. După aceea, Larkin se duce cu băiatul la un bar din apropierea străzii Washington. Îl fac atent pe Crocker şi intru după ei. Stau amândoi la bar şi Larkin comandă pahar după pahar. Apoi ies din bar amândoi foarte bine dispuşi. Acum e rândul lui Crocker să preia urmărirea, iar eu fug la maşină. Larkin, cu toate că ar trebui să fie cherchelit, îl

invită pe tipar în maşină şi se aşază la volan. Spre surprinderea mea, merge foarte atent ca şi când ar fi băut sirop de zmeură! În zona de vest, opreşte într-un colţ întunecat, la marginea cartierului şi-şi ajută partenerul să coboare.

— Şefule, aud glasul lui Crocker. Larkin nu-i nici măcar ameţit.

— Aşa mi se pare şi mie. Rămâi pe urma lui. După ce vizitează alte două baruri, tânărul abia se mai ţine pe picioare, Larkin, în schimb, este tot mai sprinten. Alcoolul n-a acţionat şi asupra lui. De data asta, se duc într-o cu totul altă direcţie într-o fundătură, undeva pe strada a 50-a est. Un loc foarte bun. Aici Larkin se desparte de noua sa cunoştinţă, iar tânărul se îndreaptă spre casă…

— După el, Bobby!, strig în aparat fără să-l slăbesc pe Larkin din vedere. Acesta accelerează. Eu mă ţin pe urmele lui, în retrovizor îl văd pe Crocker mergând după băiat.

Larkin se duce acasă şi rămâne acolo. De la secţie, vine cineva să mă schimbe.

În spatele meu, opreşte o maşină care îmi face semn cu farurile. E Crocker, care-mi zice prin aparat:

— E limpede, locotenente! A mers foarte simplu: tânărul se numeşte Joe Jorgensen şi este grafician liber profesionist. Are un atelier pe strada 50-a cu o carte, de vizită pe uşă.

— OK, Bobby, pentru astăzi ne meritǎm odihna! Mâine o să mai vedem ce-o fi, dar pariez că Larkin o să se întâlnească din nou cu Jorgensen ăsta.

— Nu fac pariu, locotenente, răspunde Crocker. Sunt convins că aveţi dreptate.

Apăs pe acceleraţie şi ridic mâna drept salut. Crocker mai face o dată semn cu farurile, apoi pleacă în partea opusă. Pe drum, aflu la aparat că a sosit o veste importantă în legătură cu „Missona” şi cu toate că tremur aproape din cauza oboselii, mă duc la secţie. Ajung acolo la miezul nopţii.

— O telegramă din Panama, locotenente, îmi zice comandantul schimbului de noapte. Din Portobelo.

Parcurg repede ştirea, mă uit la ceas şi mă hotărăsc să-l deranjez din nou pe Frank. Telefonul sună îndelung până când Frank ridică receptorul şi răspunde somnoros.

— Poţi să rămâi în pat, Frank, îi zic. Ceva pentru informarea ta: „Missona” a fost găsită.

— Cineee? Mai mult ca sigur că încă nu-i trezit ca lumea, A, da, vaporul ăla cu care venise Bragovich din Hongkong. Şi unde-i ancorată barca asta?

— Într-un cuibuşor din Panama. Portobelo pe nume… A fost surprins de o furtună şi acum se află în Panama.

— Că doar nu m-ai sculat pentru a mă informa despre starea vasului Theo?!! zice Frank nerăbdător. Ce mai este?

— Oficiul portului Portobelo mi-a trimis lista membrilor echipajului. Două dintre nume figurează şi pe lista cu cei dispăruţi. Două treimi din echipaj sunt morfinomani.

— În sfârşit, iată urma! respiră adânc căpitanul. Trimite o telegramă la Portobelo.

— E deja pe drum, căpitane, îl liniştesc. Cei doi dispăruţi trebuie să fie transportaţi de urgenţă la New York şi trebuie să aflăm cum au ajuns pe „Missona”.

— Dacă nu mai ai şi altceva pentru mine, eu aş vrea să…

— Larkin s-a aruncat din nou asupra unui tânăr. Zic în încheiere. Ştim cine este… Vom intra în horă indiferent cum vor evolua lucrurile.

— Bine, Theo, noapte bună!

— Noapte bună, zic căscând şi hotărăsc ca şi noaptea asta să mi-o petrec la secţie…

27. NU RĂZBESC SINGUR, LOCOTENENTE!

Ziua de luni stă toată sub zodia lui Ernest Larkin, ca să zic aşa. La ora zece, mă sună Stavros şi-mi cere disperat ajutor.

— Nu răzbesc singur, locotenente! Larkin este ca o zvârlugă, zice Stavros gâfâind în aparat. Îşi vizitează muşteriii. Am lăsat maşina căci el merge când cu metroul, când cu taxiul…

— Bine îţi trimit pe cineva în ajutor îţi promit. Spune-mi unde te afli acum?

— La piaţă, în faţa lui „Rockfeller Centre", dar grăbeşte-te, locotenente, altfel îmi scapă. E mai mult decât isteţ.

Glasul lui Stavros mi se pare foarte obosit. Îi trimit pe Weaver şi Saperstein. După douăzeci de minute, îmi comunică cum că totul este în regulă, că îl au pe Larkin din nou în câmpul lor de observaţie.

Între timp, Crocker „răsfoieşte" prin viaţa lui Larkin. Pe la prânz, îmi aduce rezultatul.

— Într-un cuvânt, locotenente, Larkin trăieşte mult peste medie.

— Ăsta-i un bun motiv pentru a lucra pentru sindicat, zic şi mă întorc spre Frank, care tocmai intră în birou.

— E liber şi trăieşte cu câteva fete, continuă Crocker. Din salariu şi comisioanele de la asigurări îşi poate acoperi cel mult jumătate din cheltuieli.

— Dar ceva despre câştigurile lui suplimentare n-ai aflat?

— Păi, atunci am fi avut rezolvat întregul caz, zise Crocker.

— Aşa este, ori noi nu-l avem. Astă seară, o să fim şi mai aproape de rezolvarea lui.

— Facem ore suplimentare, oftează.

— Pune capul pe pumni zece minute, îl sfătuiesc, Trebuie să fim proaspeţi, dacă vrem să

gustăm împreună cu Larkin din viaţa dulce a Manhattanului.

Face cu capul un semn care-mi arată clar ce crede ei despre această viaţă dulce. Imediat după prânz, dispare într-una din sălile de odihnă.

La 17 fix, îl trezesc.

28. CURSA CONTRA CRONOMETRU ÎNCEPE

Saperstein şi Weaver sunt bucuroşi când îi rechem de la Larkin. Avem în spate o zi istovitoare. Agentul de asigurări stă încă în locuinţa lui. De afară, îl supraveghează Stavros.

Creţu se află la locul lui. Crocker şi cu mine suntem amândoi într-o maşină. Stavros vine spre mine. Îi zic:

— Du-te acasă şi te culcă, iar dimineaţă vii la secţie.

Repede, ca şi când i-ar fi fost frică să nu mă răzgândesc, sare în maşină şi porneşte. Eu cu Crocker ne pregătim pentru o altă întâlnire.

Presimt că în seara asta rezolvăm ceva, în sfârşit! Crocker îl vede primul pe Larkin şi mă bate pe şold. Tresar şi pornesc imediat după el. Merge direct în cartierul de est. Ajuns la marea gară centrală, îl ia în maşină pe Joe Jorgensen. Acesta este îmbrăcat în costum de blugi, îngrozitor de jerpelit.

— Interesantă schimbare, mormăie Crocker. Aseară Jorgensen ăsta era foarte îngrijit. De ce aşa, dintr-odată, hainele astea rupte şi ponosite?

Răspunsul îl primim după un sfert de ceas, când Larkin parchează la capătul lui Bowery şi începe să bată împreună cu Jorgensen cele mai proaste localuri. Crocker şi cu mine îi urmăm ca două umbre.

— Jorgensen vrea să cunoască părţile întunecate ale Manhattanului, îşi dă Crocker cu părerea.

— Precis că singur n-ar îndrăzni să vină pe-aici, dar dacă Larkin s-a oferit să-i fie ghid… îi duc eu mai departe gândul. E clar, s-au înţeles aseară ca Jorgensen să se îmbrace aşa, de aceea a şi venit cum îl vezi.

Îmi amintesc precis localurile prin care au trecut. Pentru mai multă siguranţă, Crocker le notează numele… Ultimul local pe care-l vizitează cei doi se află în apropiere de maşina lui Larkin. Nici de data asta nu intrăm pentru că am părea dintr-odată suspecţi. Aşteptăm lângă intrare.

— Au fost şi aseară aici, constată Crocker.

— Ştiu. „La cocoşul” se numeşte nenorocita asta de bombă, dar nu-mi amintesc dacă am auzit ceva în legătură cu ea. Mâine dimineaţă, o să ne ocupăm puţin şi de localul ăsta, zic.

Uşa se deschide brusc. Larkin iese ducându-l pe Jorgensen care nu se mai poate ţine pe picioare. Şi doar cu câteva clipe mai înainte, era în perfectă stare!

— Aici e ceva în neregulă, şuieră Crocker. O injecţie cum i s-a făcut şi lui Finch. În speluncile astea, primesc tinerii heroina mai mult ca sigur, constată Crocker. Uneori sunt suficiente două-trei injecţii pentru ca ei să cadă. Şi-apoi să dispară.

Larkin îl mototoleşte pe Jorgensen pe scaunul de lângă şofer. Pornim după el. Larkin îl duce pe Jorgensen acasă, după care pleacă pe strada 47 vest. De cum pleacă, chem la mine unul dintre oamenii din schimbul de noapte.

Crocker şi cu mine ne întoarcem la secţie. Îi telefonez căpitanului McNeil. Ne înţelegem să mobilizăm toţi oamenii din secţie. Nu putem aştepta să vedem ce se mai întâmplă cu Jorgensen: câteva injecţii şi-i aranjat pe veci!

Când suntem adunaţi cu toţii, căpitanul McNeil ne comunică planul. O’Connors din schimbul de

noapte ne aduce o telegramă lungă. E-n legătură cu „Missona”.

— Ştiţi cu toţii, zice Frank, că doi dintre dispăruţi se află acum pe „Missona”. Ei au declarat că li s-au făcut injecţii într-un local din Manhattan, după care s-au trezit direct pe vapor. Niciunul nu-şi aminteşte numele localului.

— Este vorba de spelunca „La cocoşul”. Am fost aseară cu Crocker acolo.

— Aceşti marinari involuntari devin, apoi, dependenţi de droguri, continuă Frank. Pe vapor nu primesc niciun ban, numai mâncare şi droguri.

— Ambii dispăruţi, mă amestec în vorbă, au fost ademeniţi aici la New York de un individ care i-a plimbat prin diferite localuri. Acesta ar putea fi Ernest Larkin, dar e posibil să mai fie şi altul. Cei doi dispăruţi vor fi aduşi de urgenţă Ia New York, unde îl pot identifica pe Larkin. Sunt de părere că la fel au fost duşi şi ceilalţi, dar pe alte vase… De aceea au dispărut numai oameni puternici, pentru că aceştia rezistă mult la muncă şi la droguri.

— Acum, despre planul nostru, continuă Frank. Pornim de la concluzia că pe Jorgensen l-ar putea aştepta aceeaşi soartă. Heroina i-a inoculat-o Larkin sau un alt păgân din sindicat, la localul „La cocoşul”. Trebuie…

— Căpitane, îl întrerupe O’Connors, vă cheamă strada 47. Ernest Larkin tocmai a ieşit din casă şi se îndreaptă spre Rockefeller Centre.

Frank nu-şi iese din ale lui din pricina acestei comunicări. Îi mulţumeşte lui O’Connors şi continuă: încercuim „La cocoşul”…

— Căpitane, intervine iarăşi O’Connors. Larkin a luat în maşină un tânăr blond, îmbrăcat în haine de blugi rupte. Tânărul abia se ţine pe picioare…

Mă uit la Crocker.

— Jorgensen, zicem amândoi cu o singură gură parcă!

— La maşini, comandă scurt Frank!

Nu avem timp să mai vorbim. Larkin ne-a luat regia din mână. Trebuie să-l ajutăm, în primul rând, pe Jorgensen.

Cursa contra cronometru începe.

29. „KOJAK CĂTRE TOŢI!”

Căpitanului McNeil nu-i place să improvizeze, de aceea nu mă surprinde că-mi lasă mie comanda. Vine şi el cu maşina personală la „La cocoşul”.

— Stavros şi Crocker, treceţi încet la urmărirea lui Larkin. Fiţi foarte atenţi, să nu-şi dea seama că este urmărit. Weaver tu pleci spre local. Căpitanul McNeil o să te preia şi o să-ţi dea ordine.

— Larkin este în faţa noastră, comunică Stavros după zece minute. Se îndreaptă spre Bowery.

Aştept pe strada Unirii şi privesc în sus pe Brodway. După părerea mea, aceasta este direcţia din care o să vină Larkin.

Nu m-am înşelat. Stavros comunică mereu coordonatele. Când Larkin îşi face apariţia, preiau eu urmărirea.

— Kojak către toţi, urlu în microfon! Direcţia spre barul „La cocoşul”! Terminat!

— Aici, căpitanul McNeil, se aude în aparate vocea lui Frank. Totul este pregătit. Ţinem sub control intrarea în local. Vedem şi cealaltă intrare, prin curte. Terminat!

Mă gândesc: pentru ce s-a întâlnit din nou, în noaptea asta Joe Jorgensen cu Ernest Larkin? Nu mi se pare că Larkin ar fi fost cel care a planificat-o. Cred, mai degrabă că sub influenţa drogurilor a cerut-o chiar Jorgensen. În sfârşit au ajuns. Larkin îşi parchează Buickul la câţiva paşi de intrare.

— Kojak către toţi! Nu-l lăsăm să intre! Mergem strict pe urmele lor! Vă dau semnalul. Terminat!

Mi se pare că-i riscant ce fac, dar…

Larkin îl trage după el spre intrare pe Jorgensen, aflat într-un soi de semiconştienţă. Uşa lăcuită în roşu zboară în lături. Dinăuntru câţiva îl prind pe Jorgensen şi îl trag înăuntru. Larkin rămâne afară.

— Crocker, strig în aparat, te duci după Larkin. Eu îi tai calea şi, cum ajunge la intersecţie, îl împachetăm!

— Clar, 'tenente! răspunde Crocker.

Larkin se uită în toate părţile, dar nu bănuieşte nimic. Ne aruncăm asupra lui. Când mă vede în faţa radiatorului, îşi dă seama ce şi cum. Bagă în marşarier, dar, din spate, îi taie drumul Crocker. Sărim din maşini cu pistoalele în mâini şi-i încercuim.

— Poliţia! Coboară, Larkin! Şi mâinile sus!

30. UNDE ŢI-E PĂLĂRIA, BOBBY?

Glasul meu tăios sparge liniştea străzii. Larkin ne priveşte ca o fiară hăituită, apoi se uită la armele din mâinile noastre. În fine, înţelege că n-are nicio şansă. Coboară şi se sprijină de maşina lui. Crocker îl percheziţionează. Are asupra lui un pistol de 38 şi un cuţit. Bobby îi pune cătuşele şi-l predă celor de pe maşina de patrulare venită în ajutor.

— Ordin către toţi! Luăm cu asalt „Cocoşul"!

Frank strigă ceva la uşă. Trucul lui prinde. Îl consideră client şi uşa se întredeschide. Frank se năpusteşte. Intru după el în local. Ne învăluie o lumină roşie. După mine se aruncă înăuntru şi ceilalţi. Crocker apasă pe întrerupător şi încăperea se umple de lumină albă.

— Nicio mişcare. Poliţia, strig! Cei aproximativ zece clienţi sunt gata s-o şteargă. Toată lumea jos!

Crocker şi Stavros îi ţin în şah pe clienţi şi pe cei câţiva angajaţi ai localului. Împreună cu Frank

traversăm sala şi ne aruncăm pe o uşă pe care scrie BIROU.

— Poliţia! Nicio mişcare!

De după un birou, se ridică un ins care se apleacă asupra cuiva care stă întins la podea. Sare şi îndreaptă arma spre noi. Frank şi cu mine tragem în acelaşi timp. Individul urlă, dă drumul pistolului şi se prinde de mâna dreaptă.

— Garry Lombard!

Frank se duce spre omul de încredere al şefului sindicatului, Alfonso Geriano. Între timp, eu mă ocup de Joe Jorgensen, care zace fără cunoştinţă pe podea. Ordon să fie dus la spital. Doctorul mă asigură că va fi pus repede pe picioare.

Garry Lombard şi lucrătorii localului trebuie sa meargă cu noi la secţie.

Garry recunoaşte totul surprinzător de repede.

— Comerţul cu flotila de droguri l-am făcut în contul meu secret. Geriano nu ştie nimic de asta.

— Flotila de droguri? întreb mirat.

— Este că-i o denumire hoaţă? întreabă Lombard cu un aer de superioritate. Devine apoi grav când mă priveşte în faţă. Dacă Geriano află ce-am făcut mă lichidează.

— Aşa cum l-ai lichidat tu pe Jim Finch! Cum se face că cu Finch nu ţi-a reuşit? A ieşit de sub influenţa drogului în ultima clipă, înainte de a fi urcat pe vapor. A încercat să fugă la părinţi, asasinul ajungându-l pe şantier când mai avea puţin de tot până acasă…

— Voi depune mărturie împotriva lui Geriano, propune el repede. Vă spun totul despre şeful sindicatului, nu-i asta cea mai bună ofertă?

— Şi cine l-a împuşcat pe Jim Finch? continui eu cu întrebările. Şi pe Jimmy Spassky? Tu, Lombard? Tu l-ai împuşcat în Chevroletul Sting Rey, pe şosea?

— Vă ajut să-l duceţi pe Geriano la ştreang!, continuă Garry Lombard lac de sudoare.

Se retrage cu respiraţia tăiată la vederea cătuşelor.

— Vă spun tot ce ştiu dacă-mi daţi o nouă identitate şi mă lăsaţi s-o şterg.

— Ştii bine că acest lucru ar fi posibil dacă n-ai fi ucis, zice Frank rece. Dar dumneata ai ucis.

— Cum veţi putea dovedi că eu am tras? Dar asta nu-i adevărat!

— Ai tras! Şi fii liniştit: complicii tăi de la bar vor depune mărturie împotriva ta, nicio grijă! Şi-apoi te-ai trădat singur, Garry! Dacă nu ţi-ar fi teamă că vei rămâne la mititica până la sfârşitul zilelor tale – asta în cazul în care nu vei ajunge pe scaunul electric – nu te-ai fi oferit să depui mărturie împotriva lui Geriano. Sau nu chiar atât de repede…

Lui Garry Lombard îi este, cred, foarte clar că nu-i decât o problemă de timp până voi scoate de la el mărturisirea că el a ucis.

Încă în cursul nopţii, comunicăm FBl-ului numele celor dispăruţi. Găsirea şi aducerea lor înapoi – în cazul că mai sunt în viaţă – este de acum treaba poliţiei federale şi a Interpolului.

Ieşim în stradă. Pentru noi cazul a luat sfârşit.

Crocker vine lângă mine şi Frank. Plouă, iar el nu are nimic pe cap.

— Unde ţi-e pălăria, Bobby?

— Am uitat-o „La cocoşul”, răspunde râzând.

— Şi te-ai trudit atâta până să găseşti una ca lumea!

Frank râde.

— Să dăm o fugă după ea, zice îndreptându-se spre maşină şi salutând cu o mişcare uşoară a corpului.

Trag adânc aer în piept apoi mă duc la secţie. Voi dormi în Manhattan şi de data asta pentru că peste puţin timp începe o nouă zi de muncă.

CUPRINS

1. EU, LOCOTENENTUL KOJAK…
2. ÎL EXAMINEZ ŞI…
3. CE PARERE AVEŢI DE TREABA ASTA?
4. CRED CĂ DRACUL NU-I CHIAR ATÎT DE NEGRU…
5. EU NU VÂND „ZĂPADĂ”, LOCOTENENTE!
6. CRABII SUNT CHIAR DIN HAWAII?
7. TE POMENEŞTI CĂ VREO MILIONĂREASĂ EXCENTRICĂ…
8. NICI NU VĂ PUTEŢI IMAGINA, LOCOTENENTE, CÂT ESTE DE GREU
9. CROCKER PARCĂ AR FI CÂŞTIGAT LA LOTERIE
10. FACEM ŞI NOI CE PUTEM, LOCOTENENTE…
11. CHESTIA ASTA MIROASE A STUPEFIANTE
12. BINEÎNŢELES CĂ ÎNTRE PATRU OCHI…
13. „MISSONA” ANCORASE LA CHEIUL 82
14. NU-S CHIAR ATÎT DE NEBUN…
15. CĂTUŞELE ASTEA ÎŢI VIN CA TURNATE…
16. S-AR PUTEA SĂ AVEM ZILE FRIPTE
17. N-AŞ PUTEA, DE PILDĂ, SĂ-ŢI ÎNCHID DUGHEANA…
18. SA MOR EU DACĂ ĂŞTIA NU-S CURCANI!
19. LA MIEZUL NOPŢII, LA CHEIUL 29 EAST-RIVER
20. EXECUTAŢI PLANUL A!
21. UŞA DV. MI-ESTE DESCHISĂ MAI MULT DECÂT TREBUIE, LOCOTENENTE!
22. EU NU MINT, LOCOTENENTE…
23. DE ACUM NE PUTEM AŞTEPTA LA ORICE…
24. MĂ TEM CĂ VOM AVEA UN WEEKEND ISTOVITOR

25. NIMENI N-ARE CHEF SĂ AJUNGĂ PE LUMEA CEALALTĂ
26. ÎN SFÂRŞIT, IATĂ URMA
27. NU RĂZBESC SINGUR, LOCOTENENTE!
28. CURSA CONTRA CRONOMETRU ÎNCEPE
29. „KOJAK CĂTRE TOŢI!”
30. UNDE ŢI-E PĂLĂRIA, BOBBY?

Table of Contents

1. EU, LOCOTENENTUL KOJAK… 3
2. ÎL EXAMINEZ ŞI… 3
3. CE PARERE AVEŢI DE TREABA ASTA? 6
4. CRED CĂ DRACUL NU-I CHIAR ATÎT DE NEGRU… 7
5. EU NU VÂND „ZĂPADĂ”, LOCOTENENTE! 11
6. CRABII SUNT CHIAR DIN HAWAII? 13
7. TE POMENEŞTI CĂ VREO MILIONĂREASĂ EXCENTRICĂ… 15
8. NICI NU VĂ PUTEŢI IMAGINA, LOCOTENENTE, CÂT ESTE DE GREU 17
9. CROCKER PARCĂ AR FI CÂŞTIGAT LA LOTERIE 21
10. FACEM ŞI NOI CE PUTEM, LOCOTENENTE… 24
11. CHESTIA ASTA MIROASE A STUPEFIANTE 28
12. BINEÎNŢELES CĂ ÎNTRE PATRU OCHI… 31
13. „MISSONA” ANCORASE LA CHEIUL 82 34
14. NU-S CHIAR ATÎT DE NEBUN… 37
15. CĂTUŞELE ASTEA ÎŢI VIN CA TURNATE… 39
16. S-AR PUTEA SĂ AVEM ZILE FRIPTE 41
17. N-AŞ PUTEA, DE PILDĂ, SĂ-ŢI ÎNCHID DUGHEANA… 43
18. SA MOR EU DACĂ ĂŞTIA NU-S CURCANI! 46
19. LA MIEZUL NOPŢII, LA CHEIUL 29 EAST-RIVER 48
20. EXECUTAŢI PLANUL A! 50
21. UŞA DV. MI-ESTE DESCHISĂ MAI MULT DECÂT TREBUIE, LOCOTENENTE! 57
22. EU NU MINT, LOCOTENENTE… 59

23. DE ACUM NE PUTEM AŞTEPTA LA ORICE… 61
24. MĂ TEM CĂ VOM AVEA UN WEEKEND ISTOVITOR 65
25. NIMENI N-ARE CHEF SĂ AJUNGĂ PE LUMEA CEALALTĂ 67
26. ÎN SFÂRŞIT, IATĂ URMA 70
27. NU RĂZBESC SINGUR, LOCOTENENTE! 73
28. CURSA CONTRA CRONOMETRU ÎNCEPE 74
29. „KOJAK CĂTRE TOŢI!” 77
30. UNDE ŢI-E PĂLĂRIA, BOBBY? 78